

escola

nº 48 - desembre 2009

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

Som
coope-
rativa!

SUMARI

Notícies de l'escola	5
Els meus records de Sant Alfons	
Gabriel Tauler Mestre	17
El pas de l'escola infantil al 1r cicle de primària	
Francesca Sagrera Antich	18
Què és la creativitat?	
Pere Alzina Seguí	19
Sa Tanqueta: L'Hortet Escolar	
Cristòfol Fontanet Álvarez	22
Educació Infantil:	
Ha arribat la tardor.	24
Els primers dies d'Escoleta	26
Jugar, jugar i més jugar.	28
Educació Primària:	
Cream rodolins (1r)	30
Observació (2n A)	32
Visita a l'Aquàrium (2n B)	33
El misteri (3r A)	34
El ratolí i el moix (3r B)	35
Treballam el diàleg (4t)	36
Còmics (4t)	37
Fins quan vàreu anar a l'escola, padrí? (5è)	39
Visita a l'aeròdrom de Son Bonet (6è)	42
Treballam la notícia (6è)	43
Educació Secundària:	
El Còmic (1r)	44
Entrevistes (1r)	46
El Rap (2n)	49
La No violència contra les dones.	50
Dept. Atenció a la diversitat	
Si deim No, també educam	52
Magisdèries	
Apol·lònia Monserrat	56
Blocaires: Llorenç Mercèr	
Emirats	58
Arxiu fotogràfic	60
Festival de nadales	62

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
ES LLEDONER

EDITORIAL

Comencem per afirmar que les societats són el reflex de les escoles que han tingut els seus ciutadans i no al contrari, com tradicionalment es concep la relació entre món educatiu i l'entorn. Aquesta premissa de Moreno Castillo implica necessàriament una responsabilitat més que recau sobre la institució educativa i li atorga un paper transcendental: passam de la idea que l'escola reflecteix la societat a una visió oposada que dignifica el paper formador d'aquesta institució i insisteix en la idea d'entendre l'educació com a instrument essencial que determinarà el tarannà dels grups socials futurs

És complicat revertir els conceptes, sobretot quan parlem d'escola. Molt més quan afirmacions com l'anterior fan veure que són moltes les contradiccions que podrien posar-li objeccions carregades de raó. Si es vol canviar la societat, l'escola ha de canviar també.

Cal plantejar-se una reflexió prèvia: com es pot afrontar aquest repte amb un mínim de garanties d'èxit si el món progressa a un ritme de vertigen i l'escola, a grans trets, fins ara s'ha mantinguda dins una certa nostàlgia quant al funcionament, ha de sobreviure a la inestabilitat que impliquen els canvis legislatius atzarosos amb poques dotacions pressupostàries i segueix utilitzant mètodes, que es vulgui o no, han quedat obsolets o estan formulats per pedagogs que mai no han posat un peu dins una aula.

Inevitablement (i afortunadament, es pot afegir) és un tema de debat que tard o d'hora haurà de concloure. Mentrestant, s'ha de reconèixer que ja hi ha un revulsiu social que grata l'arrel del problema i s'atreveix no sols a definir els nous límits del

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"

Direcció: Antoni Vicens Massot

Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar

Disseny i maquetació: Jaume Obrador Vaquer, Mª Antonia Vaquer Maimó

Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver, Margalida Nicolau

Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi

Impressió: Impremta LLOPIS

que haurà d'esser l'escola del futur sinó que també treballa per modificar, formar i establir nous objectius i noves metodologies que mantinguin una coherència envers el desenvolupament de les noves societats. Aquesta revisió que ajuda a redefinir tots els elements implicats en el teixit educatiu és condició *sine qua non* per arribar a canviar encertadament la fesomia del sistema i adequar-lo a les necessitats dels ciutadans d'un futur que empeny irremediablement i amb contundència.

És l'hora de deixar-se d'enfrontaments i d'afrontar els reptes. Els termes són molt semblants i tal vegada entren en el discurs acusats de certa demagògia *a priori*. Però potser no havien estat mai formulats amb tant de sentit de la responsabilitat i des de la urgència que l'educació sempre exigeix: *els nins d'avui que seran els pares de demà* han d'esser formats en contextos realistes.

Fins ara les teories que es plantejen des de les altes esferes ministerials per iniciar els canvis que es venen reclamant fan pensar en una escola gairebé postmodernista, però encara no és més que una espècie de miratge: voler arribar a la lluna amb una avioneta bimotor és un suïcidi intel·lectual quan no una ridícula manera de mesurar forces entre les idees i els recursos per desenvolupar-les.

Des de les escoles cooperatives, i atenent als principis que les defineixen, es van cercant estratègies educatives innovadores que formin els alumnes i els preparin per al futur que els espera. És complicat fer-les encaixar en sistemes de funcionament bastant estancats i tampoc no

és un al·licient l'absència de suport institucional que reben.

Es Lledoner, l'escola Sant Alfons, enguany ha estat pionera arreu de les Illes en la implantació d'un projecte que implica molt directament a les famílies, als alumnes i exigeix un esforç als professors: s'ha instaurat dins les classes de quart de secundària un entorn d'aprenentatge virtual. Això que dit així sembla complicat és bo d'entendre: s'han substituït alguns llibres de text d'algunes assignatures per un ordinador portàtil. Aquests assignatures es treballen íntegrament a través dels materials elaborats per cada professor responsable amb el sistema Moodle.

Entrar un ordinador dins l'aula significa marcar una línia diferencial entre un abans i un després. Però també hi ha al darrera un esforç important. Per una banda, l'esforç de les famílies que han hagut d'assumir el cost mitjançant la compra o un lloguer del material informàtic perquè com a centre concertat les ajudes per a aquests projectes no existeixen. Per l'altra, s'ha de tenir en compte que els professors han hagut de rebre formació específica per poder engegar el projecte amb èxit, eficàcia educativa i professionalitat I en darrer terme, l'escola com a responsable ha hagut d'entendre la transcendència i la significació d'aquest projecte que revoluciona la metodologia i l'ha assumit amb valentia.

Però usar la informàtica dins l'aula significa molt més que una simple substitució del llibre de text. Implica començar a treballar amb un mètode d'ensenyament modern que usa eines molt properes al con-

text real al qual pertany l'alumne: fora de l'escola, la informàtica s'està convertint en una eina imprescindible en un alt percentatge de situacions quotidianes, des de les més oficials fins a les més insignificants.

Implica el treball en competències bàsiques. El maneig i domini de la tecnologia de la informació i la comunicació derivats de les bases més essencials del nou pla Bolonya entren de ple en el desenvolupament de les unitats didàctiques i garanteixen uns mínims per a qualsevol alumne sense excepcions, siguin quines siguin les seves facilitats o dificultats envers l'aprenentatge.

Implica la possibilitat d'usar materials actualitzats, i de molts de contrastos que, com a ingredient positiu, atreen molt més la curiositat dels alumnes i contribueixen a elevar el seu interès per aprendre, els obri infinites possibilitats a l'ho-

ra de la recerca de la informació i els educa en l'hàbit de seleccionar aquelles fonts més fiables que ofereixen els continguts més adequats a les seves inquietuds intel·lectuals.

Implica conuiuïre més directament amb la realitat, que no és aliena als qui estan sis o set hores seguides dintre d'una aula. Ofereix pautes per a la cooperació democràtica, la investigació, obri el debat alhora que incideix en el respecte a les idees que provenen de molts d'indrets i ajuda superar les dificultats des del treball en grup.

I finalment, implica apostar per una escola de futur que vol fugir d'una vegada de l'anquilosament, que treballa per la formació integral, realista i equitativa dels seus alumnes i que vol contribuir a l'apropament del progrés a partir de la feina dins l'aula.

MUSICOOP I EL PRIMER CONCERT COOPERATIU

Arran de la creació d'un nou grup de treball intercooperatiu integrat pels professors del departament de música de les escoles cooperatives associades a la UCTAIB, va sorgir la idea de muntar un concert conjunt, una espècie de festival que contàs amb la participació del major nombre possible d'escoles.

El passat dia 1 de desembre de 2009 es va dur a terme aquesta idea i es va celebrar el *I Concert Cooperatiu* al teatre Xesc Forteza de Palma. Hi participaren grups corals i instrumentals de les escoles cooperatives Arts i sons de Porreres, Es Liceu de Marratxí, Gorg Blau, CIDE, Mata de Jonc de Palma i Es Lledoner de Felanitx. Francesca Adrover Tirado va ésser la mestra encarregada de preparar el repertori i dirigir els joves músics que formaren el grup de Sant Alfons. L'aforament limitat del teatre va impedir l'accés a molta de gent que es va engrescar molt en la idea d'aquest concert.

Cada grup tocà algunes peces o interpretà un repertori de cançons assajats prèviament a cadascun dels centres educatius. Els directores de les corals o les orquestres reberen un diploma de participació. La clausura de l'acte es va rubricar amb la interpretació conjunta de la nadala *El 25 de desembre*, que serví com a colofó de luxe d'aquesta plausible i aplaudida iniciativa.

ALICIA I LES SEVES

MERAVELLES

Un conill que sempre fa tard; un gat que desapareix deixant enrere l'enigma del seu somriure; una reina que vol tallar el cap a tothom...o el que és el mateix: *Alicia al país de les meravelles* i *A l'altra banda del mirall*. Resulta que Margalida Estelrich, que estudia el 3r curs de Direcció Teatral a l'Institut del Teatre de Barcelona, en qualitat d'alumna en pràctiques de direcció ha participat en el muntatge d'aquesta obra estrenada el mes de novembre al Teatre Lliure, sota la direcció de Carlota Subirós. Tot un èxit de públic i crítica especialitzada!

NOU PROFESSORAT

Les noves professionals que s'han incorporat aquest nou curs escolar per desenvolupar les tasques educatives adients a la seva titulació són les següents: una mestra especialista d'anglès per al segon cicle d'educació infantil, la mestra Margalida Lliteras Espinoza i una mestra AD, Caterina Obrador Estelrich.

A CÓRRER S'HA DIT!

Durant el mes de novembre i per preceptiva legal de prevenció, els tres edificis de l'escola han fet sonar les alarmes un poc més del que és habitual. I és que la tranquil·litat dels dies s'ha vist alterada pels simulacres d'incendi que s'han realitzat. Els resultats són molt positius: l'evacuació dels tres edificis s'ha fet amb total coordinació d'alumnes i professors. La policia local també va col·laborar en aquests simulacres. Tota prevenció és poca!

VA SOBRE RODES!

L'agenda d'aquest curs escolar, com ja tots sabem, s'ha desenvolupada a partir d'un tema monogràfic molt atractiu: la bicicleta i la seva història, posant especial èmfasi en el context social mallorquí i felanitxer. No només es tracta d'un recull de dades i fets al voltant d'aquest mitjà de locomoció sinó que també es ret un homenatge a tots aquells esportistes d'arreu de l'illa que han passat a la història per les seves fites i la seva dedicació al ciclisme i tot allò que implica.

Des de l'escola, i per donar continuïtat al missatge ecològic i saludable que implica la pràctica d'un esport com és ara el ciclisme, al mes de setembre es varen rifar tres bicicletes, una per a cada cicle educatiu, entre els nostres alumnes. Aquests són els qui aconseguiren endur-se'n el premi: a l'educació infantil, Santiago Almodovar Fuster; a l'educació primària Maria Rigo Mas i a l'educació secundària Daniel Martín Martínez.

MY ENGLISH SONGS AND POEMS

No són artistes perquè encara tenen pocs anys, però ja veurem d'aquí un parell d'hiverns més. Els alumnes del segon cicle d'educació infantil són els protagonistes d'un DVD que recull un seguit de poemes i de cançons en anglès que ells mateixos canten o reciten. Es tracta de la primera entrega d'un material de feina elaborat per la mestra d'anglès Margalida Espinoza que ha tingut la idea de fer aquesta activitat didàctica per finançar l'aprenentatge de la llengua anglesa entre els més menuts, usant el suport visual i oral; s'ha de tenir en compte que encara no saben llegir. L'enregistrament de les imatges dels alumnes i del repertori s'ha duit a terme dins l'aula. No cal dir l'entusiasme que ha provocat entre ells mateixos i les seves famílies. Seguirem informant.

7È CONGRÉS DE COCETA

Els passats dies 21 i 22 d'octubre va tenir lloc a Barcelona el 7è Congrés de COCETA (*Confederación Española de Cooperativas de Trabajo Asociado*) que va contar amb la participació del Consell Rector de COCETA, encapçalat pel seu president Juan Antonio Pedreño i les delegacions pertanyents a les 16 organitzacions confederades, entre les quals es troba la UCTAIB (*Unió de Cooperatives de Treball Associat de les Illes Balears*). D'aquesta organització assistiren Antoni Vicens Massot i Jerònima Muñoz Pomar (Es Lledoner), Catalina Isabel de la Fuente Gual (Aula Balear), Enric Pozo Mas (Gorg Blau), Magdalena Riudavets Suárez (CIDE) i Antoni Torres Bonet (Cent Mans).

El marc que serví com a punt de partida de la celebració d'aquest congrés fou el reconeixement d'una situació econòmica de crisi a nivell mundial que ha afectat també el país espanyol. Dins aquest darrer context, les cooperatives de treball, en paraules de Pedreño, experimenten una certa recuperació en determinades comunitats autònomes, sobre tot en el sector serveis. Aquest fet permet considerar que

les cooperatives de treball disposen de recursos per adaptar-se millor que altres tipus d'empreses a situacions d'economia adversa. Així doncs, el cooperativisme té molt per aportar. Aquest congrés pretenia reflexionar i promoure el debat per concretar mesures de promoció, propostes d'actuació que permetin mantenir els llocs de treball estables i de qualitat i contribuir al creixement de noves empreses cooperatives.

Després de la inauguració oficial, es va donar pas a la ponència marc que anà a cura de Joan Majó, ex ministre d'Indústria i Energia i President del *Information Society Forum* de Brussel·les. El títol d'aquesta ponència fou: *Salir de la crisis: Nuevas actividades y nuevos retos*.

A continuació i per espai de dos dies, es varen constituir els tallers de treball encarregats de revisar, criticar i adequar les tres ponències base per a la seva posterior presentació. Aquestes ponències foren: la primera, *Renovar el cooperativismo: un modelo de gestión basado en Valores*; la segona, *Modificaciones legislativas* i la darrera: *Instrumentos para la dinamización y fomento de las Cooperativas de Trabajo Asociado*.

Una vegada finalitzada la tasca de revisió, es presentaren les conclusions dels tallers de treball, es varen sotmetre totes a debat i a la posterior aprovació pels assistents al congrés.

PREMIS ESPECIALS DE SECUNDÀRIA

El passat dilluns dia 26 d'octubre va tenir lloc l'acte de lliurament de diplomes dels premis per a l'alumnat d'educació secundària, convocats per la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears. Dos alumnes de quart de secundària dels cursos 2008/2009 del col·legi Sant Alfons han obtingut el guardó en cada una de les dues modalitats que existeixen. Així doncs, Francesca Roig Coll obtingué el diploma per haver demostrat durant tota la seva escolarització dins secundària un aprofitament acadèmic amb una mitjana d'excel·lent (igual o superior a 9) i Gabriel Piña Gómez, per altra banda, fou guardonat amb el premi a l'esforç personal i dedicació demostrats per superar les dificultats durant l'etapa de l'educació secundària.

L'acte es va celebrar a la sala Magna del Conservatori Superior de Música de Palma. Des d'aquí volem donar l'enhorabona a aquests alumnes i a les seves famílies.

JA ERA HORA!

Pot ser quan de bon matí apareguren les màquines excavadores aquesta era l'expressió més sentida: Ja era hora! I és que finalment, i després de més d'un any d'espera, papers i negatives, ens han asfaltat el tros de carrer que restava en pedra viva just davant de l'edifici nou. Esperem que els llacs de fang quan plou ja siguin, a partir d'ara, només un record.

FORMACIÓ DEL PROFESSORAT

Durant el primer trimestre, els mestres de l'escola han participat en diferents activitats formatives per adquirir noves competències i perfeccionar diferents aspectes relacionats en l'àmbit de la docència o la gestió cooperativa.

En primer lloc, un grup de professors de secundària han fet el curs sobre *Aprofundiment en l'ús i administració del Moodle* organitzat per Infocoop a través de la Unió de Cooperatives de treball associat de les Illes Balears. Ha tingut una durada de 20 hores. El va impartir Antoni Salvà i Pep Buades.

Una altra de les activitats formatives impartida pel professor Pere Alzina fou sobre les *Competències Bàsiques* a la qual hi assistiren 25 professors de primària i secundària.

Per un altre vent, Jerònima Muñoz ha fet un curs titulat *Contractació amb el sector públic*, organitzat per la UCTAIB, amb una durada de 24 hores.

I per acabar, un grup de mestres de primària han participat en l'activitat formativa sobre *Wikis*, organitzat per la UCTAIB i impartit per Jaume Obrador Vaquer.

CELEBRACIÓ DEL DIA DEL COOPERATIVISME

El dia Internacional del Cooperativisme és una celebració instaurada l'any 1923 per l'Aliança Cooperativa Internacional amb la intenció originària de celebrar i propagar la cooperació com a mitjà d'emancipació econòmica i eina de pau mundial.

Des de la Unió de Cooperatives de les Illes Balears s'ha organitzat un programa d'activitats de caire molt divers per contribuir a la celebració d'aquest esdeveniment i que ha culminat amb un acte institucional de caire més solemne.

A part de la tasca de difusió i promoció d'aquesta diada, s'han organitzat activitats esportives a les cooperatives d'ensenyament CIDE i Es Liceu que han comptat amb la participació d'un bon nombre d'esportistes provinents de la resta d'escoles cooperatives. Des des Lledoner no tingueren representació en cap de les modalitats.

L'acte central, que tingué un caire més formal, va tenir lloc el passat dia 30 d'octubre al saló d'actes del restaurant Son Amora (Son Ferriol). L'acte d'obertura anà a cura del president de la UCTAIB, Antoni Vicens Massot, qui va donar la benvinguda als assistents i es va dirigir a ells amb la lectura d'un parlament a través del qual es feia una valoració de la diada, de la seva importància en un moment econòmic tan delicat com l'actual i valorava l'aportació de les cooperatives al ressorgiment de les economies més febles. A continuació, i en representació del Govern de les Illes Balears parlà la Consellera de Treball i Formació, Joana Barceló. Tingué també els seus moments de parlament el senyor Miquel Roselló, Conseller de Promoció Local

del Consell de Mallorca. José Antonio Pedreño, president de COCETA-CEPES i Jerònima Bonafé, presidenta de *Cooperatives Agroalimentàries de les Illes Balears* tancaren els torns d'intervenció de la taula de les autoritats.

Finalitzats tots els parlaments, es va llegir el Manifest. Maria Espinosa, sòcia de la cooperativa Treballadors Familiars de Llevant fou l'encarregada, a través del text de fer una crida als cooperativistes de tot el món per refermar el compromís amb llurs valors i principis cooperatius, celebrar el seu èxit en aquests temps difícils i treballar col·laborant per tal de continuar impulsant la recuperació global en tot el món.

Per clausurar l'acte, es va fer el lliurament de la primera Distinció a l'entitat o institució de les Illes Balears destacada pel seu suport al moviment cooperatiu, que va recaure en l'empresa *Caixa Colònia*.

Acabats els formalismes, tots els assistents, és a dir, els socis de les cooperatives de les Illes Balears, els seus familiars, amics i tots els qui volgueren compartir una celebració com aquesta soparen plegats i acabaren la festa amb un ball que encara ressona.

ACOMIADAMENT DELS ALUMNES DE 4T D'ESO

Quan acaba el curs a finals del mes de juny se celebra la festa d'acomiadament dels alumnes de 4t d'ESO. Enguany, i per primera vegada, es va dur a terme al pati de l'edifici nou des Lledoner. En aquest acte hi participen els alumnes que marxen després de tants d'anys de convivència i aprenentatges, els seus pares i familiars més propers i els professors que han tingut durant tota la seva etapa escolar.

Alumnes i professors llegeixen emotius discursos d'acomiadament que volen esser sempre paraules d'ànim per a la nova etapa vital que comencen, una manera tendra de dir adéu. El president de la cooperativa i director del col·legi Sant Alfons també participa en aquest esdeveniment amb un parlament de caire més institucional. A continuació, es reproduïxen les paraules que va llegir:

Senyors pares, cooperativistes i alumnes:

Quan es finalitza un curs sembla que ja està tot fet, que ens hem de posar a descansar i ja veurem què passarà el curs que ve. Però el món no s'atura, ni descansa, sempre està rodant.

Avui, estimats alumnes, heu acabat una etapa de la vostra vida que va començar ara fa 13 anys, o potser més, quan per primera vegada vàreu entrar a l'escoleta. És molt important en aquest moment recordar-ho perquè aquest primers cursos són d'un valor incalculable. Les mestres us varen ensenyar coses tan fonamentals com llegir i escriure, començar a calcular, resoldre, observar, expressar-vos... tot coses que, evidentment, també us han anat ensenyant els vostres pares. Després, els mestres de primària i secundària hem continuat aquesta tasca i, entre tots, us hem transmès el que en diuen cultura i educació, és a dir, tot allò que ha fet l'home i que cal que no es perdi, que cal cultivar.

Del que no tenim cap dubte és que tots i totes heu fet un esforç per arribar fins aquí, independentment de quins hagin estat els resultats finals. I ens agrada pensar que fins i tot en els moments més durs us heu adonat que darrera cada professor i professora hi ha una persona singular com qualsevol de vosaltres.

A l'escola heu passat la major part de la vostra vida i si feis memòria trobareu moments de tota mena: estones per riure amb les anècdotes que heu compartit amb els vostres companys de classe, moments per plorar quan les coses no han sortit tal i com esperau i heu hagut d'encaixar la decepció; estones de diversió amb els amics i amigues que heu fet en aquesta casa, i també minuts de nervis, just abans de llegir les preguntes dels exàmens. I ben segur que per a alguns i algunes de vosaltres aquest ha estat també un temps per enamorar-se, per desenamorar-se i per tornar-se enamorar.

I en tots aquests moments, heu tingut al vostre costat els companys i les companyes i també a nosaltres, especialment els vostres tutors.

Senyors socis de la cooperativa: l'educació ha estat i és motiu de controvèrsia entre els múltiples sectors de dins i fora de la comunitat educativa. Esdevé, doncs, un espai de convergència d'interessos diversíssims com diversa és la societat actual. La globalització creixent, els canvis socials, les distintes tipologies culturals i familiars afavorides pels moviments migratoris han fet perdre homogeneïtat al sistema educatiu. La incorporació d'alumnes amb necessitats educatives específiques ha de servir-nos com una oportunitat d'educar els nostres alumnes en la diversitat i en la pluralitat, de preparar-los per a aquesta societat futura. Si la imatge que es transmet d'aquesta realitat és positiva i es viu com un enriquiment, també la veuran així els pares i la societat.

No hi ha cap dubte que no podem esperar que se sàpiga allò que no es diu. Cal que ens adonem que la imatge de l'escola és una qüestió important i alhora delicada. No basta tenir els millors professionals: és important transmetre als pares i a la societat en general, el que feim a l'escola. És importantíssim per obtenir confiança, col·laboració i participació.

La responsabilitat de l'èxit del funcionament del centre recau damunt tots els socis de la cooperativa. Aquesta responsabilitat compartida fa necessari el diàleg, llimant diferències entre els diferents estaments implicats en el funcionament de la Cooperativa

Les experiències compartides aporten un valor afegit per l'enriquiment que suposen les aportacions des de diferents àmbits que persegueixen els mateixos objectius. Per al bon funcionament de la nostra cooperativa, tots som necessaris.

Senyors pares, gràcies per haver confiat en la nostra capacitat per preparar el futur del vostres fills i filles i, fins i tot, gràcies per haver-nos fet algunes crítiques que, encara que no sempre han estat fàcils d'encaixar, ens han ajudat a intentar fer millor la nostra feina.

I a vosaltres alumnes, que aquest horabaixa ens deis adéu, ens resta només desitjar-vos un bon estiu, i molta de sort en la nova etapa que avui començau.

A L'OMBRA D'UN LLEDONER

Després d'una llarga tasca d'investigació i de remoure papers arreu de l'illa, podríem dir que Gabriel Bordoy ha escrit un llibre sobre els orígens de "la història del nostre col·legi", com diu en el Pròleg de l'edició l'autor. Bordoy indaga en les arrels primeres d'una entitat educativa centenària hi cerca en elles les branques que l'han feta un referent en el context educatiu de la nostra localitat.

Un pròleg a cura de Pere Artigues encapçala una obra escrita amb un to directe, senzill i un estil clar, que gairebé ens recorda l'estil dels investigadors de més anomenada.

El llibre es divideix en deu presentacions, deu capítols i una sèrie d'annexos que reproduïxen materials originals de diferents èpoques i que avalen determinades afirmacions que es fan arreu del llibre o simplement són proves fefaents dels fets que s'hi relaten.

Les presentacions que avancen cada un els capítols contextualitzen la política educativa, cultural i reli-

giosa així com la fesomia de Felanitx a partir de la 2ª meitat del segle XIX i fins als anys 90, data en la qual la cooperativa d'ensenyament Es Lledoner passa a ser la titular el col·legi Sant Alfons.

Cada un dels capítols s'encarreguen de descriure, narrar i recollir dades i anècdotes que durant més de cent cinquanta anys han anat configurant la història d'aquesta escola.

La presentació del llibre va tenir lloc a la Casa de Cultura. En representació de l'Ajuntament de Felanitx, el batle i antic alumne el senyor Gabriel Tauler i Riera inaugura l'acte amb el seu parlament. Seguidament, un ex professor d'aquesta casa, el senyor Miquel Riera i Nadal va esser l'encarregat de presentar el llibre *A l'ombra d'un lledoner*. Clausuraren l'acte les paraules d'agraïment de l'autor i la intervenció de la coral *Units com Brins*, de la qual forma part en Bordoy.

A continuació, reproduïm les paraules que llegí Miquel Riera i Nadal:

Quan en Gabriel Bordoy me va demanar que digués unes paraules en la presentació del seu llibre, vaig agafar ploma i paper i vaig començar a preparar la meva intervenció. Vaig interrompre la tasca quan vaig saber que a la Casa de Cultura havien vetat la participació d'Antoni Vicens, durant anys director d'aquesta casa, a l'acte de presentació d'un llibre sobre Mateu Obrador.

Vaig pensar "si han vetat en Toni Vicens, amb més motiu me vetaran a mi. Idò no. Jo puc fer el que havia de fer. Però vull aprofitar l'ocasió per, com un felanitxer vell que som, manifestar la meva protesta per una decisió que me sembla absolutament injustificable.

Aquesta casa durant molts d'anys ha estat sempre, i hauria de continuar essent, un lloc on la gent de la manera que sigui pugui manifestar-se amb absoluta llibertat.

*En Gabriel Bordoy, que durant molts d'anys va esser company meu en el col·legi Sant Alfons, me va demanar que li fes la presentació del llibre *A l'ombra d'un lledoner* que ofereix informació detallada sobre una de les entitats que, al llarg del temps, es va dedicar a l'ensenyament, a la formació de bona part del jovent de Felanitx: el col·legi Sant Alfons.*

No li vaig saber dir que no. Potser li hagués pogut dir que hi ha persones molt més capacitades que jo, segur que n'hi ha, per encarregar-se d'aquesta feina i hagués pogut afegir que, tot i que la intenció primera de ca meva era que jo fos alumne de Sant Alfons, quan vaig tenir l'edat adient vaig acudir durant dos anys a l'antiga escola graduada de nins. No sé si això hagués servit de res, perquè en Biel va pensar que la meva vinculació amb la casa teatina era motiu suficient per justificar la meva intervenció en aquest acte. I és que el meu contacte amb la casa del carrer Hospici va esser intens i de llarga durada perquè si no hi vaig anar com a alumne m'hi vaig fer present com a croat primer i després com a mestre.

Vaig entrar a Sant Alfons (tendria poc més de dotze anys) quan la comunitat estava integrada per tres padres i dos hermanos. Els hermanos tenien cura de la neteja, de l'església, de la casa i del menjador. Els padres deien missa, confessaven (en aquell temps la gent se confessava), llegien el breviari, tenien cura de la Croada (en aquells anys molt activa), feien escola, visitaven els malalts, tenien una agrupació coral (la capella Teatina) i algun d'ells fins i tot feia coets.

Parlem del llibre.

A l'ombra d'un lledoner comença amb una exposició resumida però pertinent sobre la política educativa, cultural i religiosa a la segona meitat del segle XIX a Espanya, fent referència també a aspectes relacionats amb aquestes qüestions a Mallorca i a la nostra població. Acaba amb un apartat Fesomia del poble a la segona meitat d'aquest segle (es refereix naturalment a Felanitx) en què es parla de l'urbanisme, la demografia, la sanitat, els conreus i l'activitat econòmica.

A partir d'aquest moment ja sabem que l'autor no farà simplement la història d'una institució que ha tingut a la vila una presència important. En Gabriel situa els esdeveniments, els canvis, que afecten primerament la comunitat de ligorins que, posteriorment, com és sabut, entroncaren amb el que restava de l'ordre teatí, i de tot el que es movia en el si de la comunitat, dins el context del que passava a Felanitx, a Mallorca i a fora de Mallorca.

Al llarg de tots els capítols (l'autor els anomena presentacions) ofereix informació teogràfica però detallada del que passava a la vila, a Mallorca, a Espanya i a la resta del món. L'any 1917, l'escola dels ligorins tenia tres seccions, els Estats Units varen decidir implicar-se en la guerra europea, a Rússia esclata la revolució, a Felanitx varen adquirir el primer camió per transportar mercaderies.

En el primer capítol s'ocupa llargament de la fundació dels alfonsins o ligorins que, tot i que es proposaren treballar a favor de la formació religiosa de la joventut, des del primer moment varen dedicar especial atenció a la ins-

trucció, a l'ensenyament de pàrvuls i adults. Els ligorins feren de l'educació, de l'ensenyament, un dels objectius principals. La congregació, una mostra més del "zel fundador" del nostre poble, pretenia explicar i fer que arrelàs la doctrina cristiana però tenia molt present la situació de la nostra societat, no gens motivada per a la instrucció, on el 75 per cent dels homes i el 93 per cent de les dones no sabien llegir ni escriure.

Aquesta dedicació a la tasca formativa va condicionar d'alguna manera l'actuació de l'orde teatí una vegada que a l'any 1910 va tenir lloc la fusió amb els ligorins. Així continuaren oberts els centres d'ensenyament de la congregació malgrat els Clergues Regulars no tinguessin una particular dedicació a l'activitat educativa.

Quan es va produir la unió, els ligorins, que havien superat tensions, diferències i deserccions entre els membres de la congregació, aportaren quaranta tres religiosos (nou sacerdots i trenta quatre germans) i s'havien establert a altres localitats de l'illa: Ciutat, Son Espanyolet, Capdepera i Pollença. A partir d'aquest moment la història és més coneguda, sobretot pels qui al llarg dels anys han tingut algun contacte amb la casa com a alumnes (a milers) com a croats, com a participants a tota mena d'activitats que han tingut lloc a Sant Alfons.

La labor educativa només va tenir una interrupció. En el mes de maig de 1936, en temps de la Segona República, l'escola va ésser clausurada en virtut d'una ordre ministerial. Ara bé, les classes es varen reprendre en el mes de setembre una vegada que, a Mallorca, s'imposaren els qui es varen alçar en contra de la República.

Durant la Guerra Civil i en els anys de la dictadura, el col·legi va funcionar amb normalitat, però al llarg dels anys els religiosos veren ésser substituïts per mestres seglars.

El llibre informa de la concentració de tots els centres de Felanitx, dependents de l'església o de les diverses congregacions religioses, que constituïren el col·legi Sant Alfons d'Educació General Bàsica. L'escola de la Parròquia, la del Convent, la dels Teatins i el centre de la Caritat, les Trinitàries i les Teatines varen decidir fusionar-se i adaptar-se a les exigències dels nous temps. Així va finalitzar un llarg període de tibantor entre els centres molt poc edificant. Jo vaig tenir l'ocasió de participar en el procés d'unificació en el qual hi va jugar un paper determinant amb la seva actitud constructiva i generosa el rector de la parròquia mossèn Gabriel Rebassa. Finalment, dia 19 d'agost de 1995, la cooperativa d'ensenyament Es Lledoner assumeix la gestió del col·legi Sant Alfons i, a partir del curs 1996/97 començarà a impartir l'Ensenyament Secundari Obligatori.

Quan la cooperativa es fa càrrec del col·legi, la presència de religioses i religiosos en els claustres de professors havia finalitzat; les jubilacions, els trasllats i la manca de vocacions en foren la causa. Els clergues que en els darrers anys han continuat acudint al centre s'han limitat a impartir el programa de religió.

En Gabriel Bordoy ha tingut accés a la documentació existent a les cases teatines de Felanitx i Son Espanyolet, ha consultat papers de tota mena, la bibliografia examinada és extensa i així pot oferir informació detallada de tot el que passava a la casa de Felanitx, al col·legi, a la croada i a la Capella Teatina. No se limita a exposar el recorregut del col·legi sor-

git a la darrera quinzena del segle XIX; al llibre queden enregistrats puntualment els canvis que periòdicament es produeixen en la composició de la comunitat, les visites canòniques dels superiors de l'orde, les festes i celebracions de l'església, etc. També parla de les incidències que tenen lloc fora del col·legi i de l'activitat de la croada que, com s'ha dit, fou durant molts d'anys un element prou actiu amb una acció força diversificada: teatre, esport, confraries, misses mensuals, excursions, etc. I no falten les referències del que passava a Felanitx i les informacions relatives al funcionament del col·legi i a les decisions del Ministeri d'Educació de Madrid que regulaven el sistema educatiu del país, en aquells anys absolutament centralitzat.

Es tracta d'un llibre de lectura fàcil, on el lector que ha tingut en algun moment un contacte amb la casa de Sant Alfons hi trobarà, com m'ha passat a mi, notícia de coses que ja havíem oblidat i que no deixen de sorprendre'ns. Uns exemples: l'any 1948 no varen poder beneir l'aigua de la cisterna del pati, com era costum fer-ho cada any el dia abans de la festa de Sant Gaietà perquè l'aigua, ves a saber perquè, s'havia corromput i feia mala olor, pot ser perquè va fallar la data de caducitat de la benedicció anterior. En el 1951 s'inaugura la línia telefònica del Port i fou suprimit el racionament del pa, vigent durant tretze anys, des que fa triomfar el gloriós Moviment Nacional. El 27 de febrer del 52, el superior se va posar malalt dels ronyons, però en qüestió de cinc dies va poder eliminar la pedra. En el 1965 por 50 o 75 pts por carretada (según sea mojado o seco) limpiamos su pozo o estercolero (transporte incluido)

Bé, no cal insistir.

Per acabar, una reflexió. Jo, que som socialista i partidari de l'escola laica, he de reconèixer que, en aquest país, l'ensenyament, la instrucció, l'alfabetització dels al·lots va ésser, durant molt de temps, una tasca que assumí l'església mitjançant les congregacions i les ordes religioses. L'església se va anticipar als poders públics, aquí i a tot arreu, creant centres on impartir la seva doctrina però també altres disciplines.

Des de l'escola de gramàtica que, fa segles i durant poc temps, va funcionar a Sant Salvador fins als nostres dies, el paper de l'església ha d'ésser reconegut encara que això pugui no agradar a algú. I el mateix podem dir de l'assistència social i d'alguns aspectes de l'assistència sanitària. L'església va ésser capdavantera en aquestes qüestions tan principals i és de justícia reconèixer-ho.

Avui, però, tot ha canviat i els models d'escola vigents durant tants d'anys varen quedar obsolets fa temps. És bo d'entendre: la societat felanitxera ha modificat significativament la seva composició. A més de les persones creients i practicants, cal comptar amb els qui han deixat la pràctica religiosa i fins i tot els qui, n'hi ha, manifesten una certa agressivitat envers la religió i les pràctiques que informaren durant segles la vida del poble. I no podem oblidar-nos dels qui professen altres creences; algun grup minoritari i els musulmans que han tornat després de segles d'absència.

La cooperativa Es Lledoner haurà de donar resposta apropiada als nous reptes i, d'aquí quaranta o cinquanta anys, algú haurà d'explicar als felanitxers com han anat les coses i si hem estat capaços d'estar a l'altura d'un temps cada dia més canviant i amb noves exigències.

Els meus records de Sant Alfons

Diuen que la vellesa comença quan els records pesen més que les esperances. Si hagués de mesurar-ho amb els records que tenc del meu pas per Sant Alfons, seria molt, molt vell, perquè hi vaig passar gairebé la meitat dels anys que tenc i és normal que amb tant de temps s'acumulin les experiències.

veig com han canviat les coses d'ençà que jo era un infant, bé no tot, n'hi ha que segueixen on els he vist sempre, el pou, es lledoner....

Però han de ser només això, imatges per omplir un àlbum de fotos, una ensopegada per no tornar a repetir, o una lliçó per tornar a repetir si es torna a presentar l'oportunitat.

Avui han de ser simplement records per reviuir-ls i no oblidar el que hem estat.

No sé perquè però quan pens en la meva etapa escolar esbós un somriure. Suposo que no m'ho vaig passar tan malament.

Podria ara començar a parlar de cada un dels mestres que vaig tenir, però no ho faré, primer perquè es faria llarg i pesat i segon, perquè malgrat ho escrigui, ho llegeixi i ho torni a llegir no voldria deixar-me'n cap. Per tant millor evitar-ho. A més, tots ells, a part d'ensenyar-me els coneixements pertinents, m'ensenyaren a fer-me gran i aquesta és la millor lliçó que un mestre pot transmetre als seus alumnes.

Presferesc recordar moments i sensacions i compartir-les amb tots vosaltres.

La sensació del primer dia a l'escola, aquell passadís de *les providències* que duia cap el pati em va semblar llarguíssim i molt, molt fosc. Segurament perquè era molt

petit, i perquè, com en tot, quan t'enfrontes a un nou repte et sembla que no arribaràs mai al final.

Després anaves passant d'un edifici a un altre, com més gran era més gran et feies. Primer, la Caritat. En tenc dos records molt marcats: aquelles escales que rebentaven a qualsevol i la llarga estona que vàrem passar al pati de dalt, asseguts sense tan sols piular el 23F.

Quan cada dia havies d'enfilat el carrer de l'hospici, era quan realment t'ado-

naves que et feies major, que un moment o altre hauries de deixar aquella escola i anar a l'altre costat del poble a decidir el que series en ser gran. Em va costar deixar Sant Alfons, era la meva segona llar.

He dit al principi que cada vegada que pens en Sant Alfons esbós un somriure... bé no sempre: qualche festival de fi de curs em va fer plorar. No em va agradar mai ballar i em conten (jo no ho record) que de petit em vaig reugar a actuar en una funció. Qui m'ho diria que amb els anys hauria d'aprendre a ballar a la força i sortir més d'una vegada a dalt d'un escenari, voltes que dona la vida! Per molt que diguin, a l'escola aprens de tot.

Ara quan pas per davant els edificis i sent les rialles i crits dels alumnes que surten de classe, veig com han canviat les coses d'ençà que jo era un infant . tot i que n'hi ha que segueixen on els he vist sempre: el pou, el lledoner... Encara que tenguis assumit que per avançar és necessària una adaptació, no pots deixar de desitjar per un moment tornar a aquells temps en què res et feia mal, que els mals de caps es curaven amb una aspira o el petó de la mare. Però és només un instant. Vaig aprofitar al màxim aquells meravellosos anys. Ara em toca aprofitar els meravellosos que tenc per endavant. I de tant en tant tornar a somriure i recordar.

Gabriel Tauler Riera

Felanitx, 1971

Gabriel Tauler Riera va néixer a Felanitx l'any 1971. És el més gran de tres germans. Es va diplomiar en Ciències Empresarial i llicenciar en Ciències Econòmiques.

Tot d'una en acabar la carrera va començar a fer feina. Fa deu anys que és a l'ajuntament de Felanitx, els primers quatre a l'oposició. La passada legislatura va ser el regidor encarregat de festes i hisenda. A les darreres eleccions municipals va començar com a regidor d'urbanisme i des del juliol del 2008 és el batle de la localitat.

EL PAS DE L'ESCOLA INFANTIL AL PRIMER CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada vegada que començ un cicle nou no puc deixar de pensar en com se senten els infants que arriben a la meua aula, carregats amb les seves maletes plenes de llibres i com se senten els seus pares quan veuen tota la tasca que tenen per davant.

L'escola d'Educació Primària té una atmosfera molt diferent de l'escoleta infantil. El repte de la mestra de primària no és únicament i exclusivament transmetre nous conceptes i coneixements.

El repte de la mestra de Primària és mantenir motivats els nins en el desig d'aprenentatge a la vegada que s'introdueix el material que anomenaríem acadèmic.

El mestre que tindrà èxit serà aquell que mesclarà l'atmosfera orientada a l'acció i el joc que hi havia a l'escoleta amb una estructura més formal de primària.

Tots i cada un dels nins, sigui quina sigui l'etapa que facin, s'enriqueixen si permetem que aprenguin espontàniament. El material de la nostra aula pot presentar-se com un món nou i excitant que hem de descobrir.

Ben igual que la persona que arriba a una nova ciutat, el menut aprèn a identificar el mercat, l'ajuntament... però encara que no sap com anar d'un lloc a un altre. Necessita un mapa. El nin que arriba a primària té molta d'informació, però encara no sap com ordenar-la.

Arribats a aquest punt, les mestres de primària realitzam la nostra tasca: Els donam un mapa de coneixements, és a dir, unes estructures, unes directrius, uns punts de referència i una direcció general i molta confiança.

Per tant, hem d'intentar, malgrat les dificultats i la diversitat (sempre enriquidora) dels nostres alumnes, que la classe sigui un espai animat i que ofereixi una invitació a l'escola i els aprenentatges.

Tots i cada un dels docents hem d'ajudar i contribuir, sempre amb l'ajuda dels pares, en la tasca de fomentar aquestes bases que seran la seva millor eina de futur. El seu millor mapa.

Francesca Sagrera Antich
Mestra de 1er cicle de primària.
Col·legi Sant Alfons.

Què és la creativitat? Podem millorar la nostra creativitat?

De creativitat se n'ha parlat molt i massa vegades s'ha pensat que ser creatius era quelcom determinat genèticament; per dir-ho de manera més planera, que una persona neix creativa i que sinó hi neix mai no podrà ser-ho. No negarem la possibilitat que determinades configuracions genètiques afavoreixin la creativitat però el que sí és segur és que una persona pot aprendre a ser més creativa. Per tant, la creativitat és una qüestió d'aprenentatge, la creativitat s'ensenya.

crea de noves; imagina, projecte i construeix realitats. Les persones creatives són persones adaptables, flexibles i obertes al canvi; no entenen de portes ni de panys; experimenten lliurement, obren camins, s'avancen al ritme del temps, improvisen i generen idees i alternatives. Però les persones creatives no neixen, se fan, aprenen.

I quines són les condicions d'un ensenyament que fomenti la creativitat? Hauria de ser un model ben diferent al que coneixem. L'ensenyament

Una escola que ajuda a pensar, ajuda a plantejar alternatives i solucions als problemes socials.

I què és una persona creativa? Una persona que sap mirar les coses des de perspectives noves i des d'angles poc habituals; una persona que observa el món que l'enrevolta i es demana, s'interroga, s'admira, s'il·lusiona... La persona creativa és aquella que sap construir allò que ningú mai no ha construït utilitzant els materials i les eines més habituals. La persona creativa és la persona observadora, reflexiva, atenta, crítica... La persona creativa busca alternatives, imagina possibilitats i en

ha de permetre experimentar, pensar, reflexionar, imaginar, descobrir, avançar... Per tant, necessitem una escola capaç de generar il·lusió pel descobriment, una escola capaç de plantejar alternatives a la realitat que no ens agrada, una escola capaç de plantejar més preguntes que respostes. Una escola oberta a la recerca, oberta a la societat, oberta al barri i al municipi, oberta a les necessitats de la gent; una escola de portes obertes, sense claus ni panys. Una escola que ajuda a pensar,

ajuda a plantejar alternatives i solucions als problemes socials. Una escola oberta a les famílies i a les institucions. Una escola plural, diversa i heterogènia.

Una escola oberta i unes aules reflexives; uns fillets i unes filletes capaces de pensar com podrien millorar l'estat de les coses; uns fillets i unes filletes capaces de crear i d'experimentar. Fillets i filletes amb capacitat d'interrogar el món que els envolta i de no quedar satisfets amb una resposta simple. Uns fillets i unes filletes capaces de demanar-se què, com o quan però sobretot per què; per què les coses són com són? Com podríem fer per millorar-les? Qui podria ajudar? I per què i en

quina direcció les hem de millorar? Aquestes qüestions es poden aplicar a tots els camps del coneixement i de l'activitat humana, des de l'art a la convivència quotidiana amb persones diferents, des de la ciència a les humanitats. Però per crear necessitem saber molt; no podem generar noves realitats sinó coneixem profundament la que tenim; no podem imaginar noves realitats sinó coneixem les realitats passades i presents. Per tant, necessitem que les escoles treballin amb continguts força interessants, amb grans potencialitats, des de perspectives globalitzadores que superin l'actual estancament del coneixement per àrees o disciplines acadèmiques.

PERE ALZINA SEGUÍ

És mestre i llicenciat en Pedagogia per la Universitat de les Illes Balears.

Ha exercit la docència al Tribunal Tutelar de Menors de Ciutat de Mallorca, a l'escola unitària de Deià, a l'escola Francesc d'Albranca de es Migjorn Gran. Ha estat assessor del Centre de Professors i Recursos a més ha treballat com a orientador a l'IES Josep Miquel Guàrdia d'Alaior, essent posteriorment director del centre fins el passat curs escolar.

És professor associat a l'Extensió Universitària de Can Salort de la Universitat de les Illes Balears de les assignatures de Didàctica General i Antropologia de l'Educació. També és professor de Metodologia de l'Ensenyament de la Llengua Catalana del curs de Reciclatge de Català i professor col·laborador dels estudis de Psicopedagogia de la Universitat Oberta de Catalunya.

A part de la tasca docent, és membre dels

consells de redacció de les revistes "L'Arc" de l'ICE i "Articles de didàctica de la llengua i la literatura" (Ed. Graó), membre del consell de redacció d'Eduling, revista-fòrum sobre plurilingüisme i educació.

Com a escriptor, té un nombre important de Publicacions: *L'escola Lliure d'Alaior, Treballar amb textos a l'educació infantil, L'adolescència, un problema... o no?, L'aprenentatge de l'escriptura i la construcció del coneixement, Recerca i formació en didàctica de la llengua, Joan Comas Camps: de pedagog a antropòleg, Treballar amb la diversitat, Unitat didàctica sobre la declaració universal de drets lingüístics, El Casino 17 de Gener: una part de la nostra història.*

Ha publicat articles diversos a les revistes L'Arc, Pissarra, Escola Catalana, Articles, Perspectiva Escolar i Cuadernos de Pedagogia sobre didàctiques específiques de la llengua i de les ciències socials.

Per acabar necessitem també unes famílies obertes al canvi, una societat capaç de generar il·lusió, uns líders també creatius, oberts i reflexius.

I tot això ho podem aconseguir des del treball quotidià, des de la senzillesa i la constància, des de la voluntat de cada dia de ser millors i facilitar la vida i el benestar dels que ens enrevolten. Aquestes són les bases de la creativitat, una capacitat dels humans que ens permet evolucionar i transformar, que ens permet inventar i construir, que ens permet també malmetre i destrossar.

Per tant la creativitat humana ha de tenir uns límits, els límits marcats per

l'ètica, és a dir, la ciència que ens permet albirar allò que està bé d'allò que està malament. L'ètica és l'art de generar condicions per a la convivència pacífica, és l'art per aconseguir el benestar de tots els que ens enrevolten, és l'art de resoldre tots els conflictes de manera pacífica.

La creativitat ens permet crear, l'ètica ens permet conuiu. Per crear necessitem saber molt, per conuiu necessitem experiències molt diverses. Aquests són els dos grans reptes que tenim plantejats: crear noves condicions per conuiu millor.

Pere Alzina Seguí
Novembre 2009

Com a reconeixement a la seva tasca, ha obtingut els següents guardons: Premi Francesc de Borja Moll de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esports del Govern Balear, el Premi Francesc de Borja Moll de l'Ajuntament de Ciutadella i l'IMEi el Premi Josep Miquel Guàrdia atorgat per la UIB, l'IME i l'Ajuntament d'Alaior.

És membre de l'Institut Menorquí d'Estudis, membre del Consell d'Illa del MRPM, membre de la Xarxa Temàtica Inter universitària (UIB, UAB, UB, U. de París, U. de Toronto, U. de Basilea, U. De Neuchâtel, UJI, UPB, i UG) de Recerca en Didàctica de la Llengua.

Treballa també com a assessor a centres sobre didàctica de la llengua i ha col·laborat amb el Centre de Desenvolupament Curricular del MEC en temes d'atenció a la diversitat.

Quant a les ponències, ha participat en

difetents ponències als congressos d'Història de l'Educació als Països Catalans, Jornades de Didàctica de la Llengua de la Universitat de Barcelona, Primer Congrés de Llengua Escrita de l'estat espanyol, Congrés d'Infància y Aprenentatge de Madrid; Congrés de Mestres de GUIX, Jornades de la Xarxa Temàtica de Recerca en Didàctica de la Llengua, Simposi de Canvi Educatiu a l'Educació (UB) i Jornades de Llengua i Atenció a la Diversitat de l'ICE de la Universitat de Girona.

Actualment treballa en la tesi doctoral sobre la història de les escoles obreristes a l'illa de Menorca. Ja ha lliurat la memòria d'investigació titulada *Industrialisme, noves classes socials i educació popular a Ciutadella*.

L'Hortet Escolar

Durant els mesos d'estiu l'hortet va seguir oferint-nos els seus fruits: una excel·lent collita de tomàtiques, pebres, albergínies, alls, pastanagues o cebes, que aprofitarem les cuineres de l'escola per fer el dinar del nins de l'escoleta. Això i el gran interès que va despertar entre el col·lectiu escolar del nostre centre ens ha encorajat a seguir per segon any consecutiu amb el projecte de treballar l'hort ecològic en parades en crestell.

Un grup d'alumnes d'ESO coordinats per na Maria Eulàlia Oliver, que és la professora de Biologia, participa activament en el manteniment de l'hortet i en la sembra d'altres plantes.

Pel que fa a la sembra de tardor, cada un dels grups d'alumnes d'Educació Infantil i de primer cicle de Primària ja han gaudit d'un horabaixa perhom entre xapetes, aixades, rampins, regadors, terra, planters i llavors. S'ho passaren d'allò més bé cavant , llevant males herbes i pedres i sembrant a "SA TANQUETA". A més el temps ens ha acompanyat, potser un poc massa, i segur que ben prest podran tornar-hi perque les llavors i planters ja hauran crescut i molt.

A l'aula podran treballar les fitxes didàctiques relacionades amb la sembra i desenvolupament de la planta.

Ja que diuen que una imatge val més que mil paraules vetaçí les fotografies de les collites de l'estiu.

Cristòfol Fontanet Àlvarez
Coordinador Hortet Escolar

Enguany el tutor de cada curs ha escollit la planta o llavor que li interessava sembrar per estudiar-la després amb els alumnes.

1R TRIMESTRE.

- Infantil 5 anys Apastanagues.
- Infantil 5 anys Bfaves
- Primària 1r Aespinacs
- Primària 1r Bescaroles
- Primària 2n Alletugues.
- Primària 2n Bendívies

2N TRIMESTRE.

- Primària 3r Aporros
- Primària 3r Bcebces.
- Primària 4t Acols i pèsols
- Primària 4t Blletugues I alls

3R TRIMESTRE.

- Primària 5è Atomatigueres de ramell.
- Primària 5è Btomatigueres de casta grossa.
- Primària 6è Apebres.
- Primària 6è Balbergínies.

HA ARRIBAT LA TARDOR

Una vegada hem començat l'escola i ja estam adaptats a les noves rutines, les mestres ens informen que la Tardor ha arribat. Ens expliquen que les fulles dels arbres tornen de color marró i cauen a terra i que ja ens hem de començar a posar els jersis màniga llarga perquè ja no fa tanta calor, hi ha dies que plou i no podem anar al pati, etc.

Per això, com que treballam l'estació de la Tardor dins l'aula i a través de les fitxetes i de les activitats que ens proposen les mestres,

enguany ens varen dir que fariem una petita sortida fins al Parc Municipal. Tots vàrem pensar que seria molt divertit, ens havíem d'agafar a la cordeta i veuríem moltes coses, però la sortida també tenia una altra intenció: agafar fulles de la Tardor que haguessin caigut dels arbres del Parc Municipal per poder fer un mural de la Tardor per a l'Escoleta.

Així que va arribar el dia de la sortida, la cordeta estava preparada i els nins i nines de 2 anys, la classe de les ovelles i la classe dels conillots, vàrem partir per agafar les fulles de la Tardor.

Quan arribàrem al Parc Municipal les mestres varen treure unes bosses i les omplírem ben plenes de fulles.

De tornada cap a l'escoleta, férem una volta per dins el parc, i vàrem veure com preparaven per muntar-hi la fira.

Al dia següent les mestres ens varen tenir un paper continu preparat, pintura de dits de diferents colors i les fulles que vàrem agafar, i vàrem fer un mural molt xulo.

Les fulles de la Tardor també ens varen servir per fer unes altres fitxes del llibret, per adornar l'aula i també les varen utilitzar els nins d'1 a 2 anys per fer diferents feinetes.

**Els nins i nines de
l'Escoleta Municipal "Pere Oliver i Domenge"**

ELS PRIMERS DIES D'ESCOLETA

Ja fa un trimestre que els nins i nines del primer cicle d'educació infantil començarem el nou curs. Per alguns va significar el primer contacte amb l'escoleta, ja que o bé haviem estat amb els pares i els padrins a ca nostra o bé encara érem molt petits per anar-hi. I per d'altres va significar tornar a retrobar-nos amb les mestres, amb els companys del curs anterior, amb el nostre estimat pati,...

Però no us penseu que el fet d'anar a l'escoleta ens sigui fàcil els primers dies, igual que tampoc no ho és per a les nostres mestres, ni per als nostres pares.

Nosaltres els primers dies (i en alguns casos setmanes) ploram i ploram perquè enyoram els pares i perquè no sabem on som, perquè no coneixem els nostres companys, ni l'espai, ni tampoc les mestres.

Als pares també els sap greu haver-se de separar de nosaltres durant unes hores, però ells ja són més grans i saben que nosaltres a l'escoleta ens hi estarem molt bé.

I a les mestres també els costa una miqueta el principi de curs, ja que s'han d'acostumar al nou grup d'infants, els han de conèixer un per un, han de saber les necessitats que tenen en cada moment...

Però ara que ja ha arribat Nadal i que ja coneixem molt bé l'escoleta, el grup dels canets, dels moixets, dels conillets i de les ovelletes us podem dir a tots que anar a l'escoleta és una cosa fantàstica i meravellosa. A més d'aprendre, de cantar, de jugar, ... a l'escoleta feim activitats que a casa resultarien un poc complicades de realitzar. Entre d'altres activitats podem jugar al pati quasi cada dia amb un bon grapat de companys, podem pegar botes damunt coixins i matalassets els dies que anam a l'aula de psicomotricitat, ens podem embrutar amb pintura de dits el dia que feim una activitat plàstica, feim voltetes pel poble agafats de la cordeta amb els nostres companys i amb les mestres, a més d'altres activitats.

En fi, el començament d'un curs és una tasca complicada per a tots, però amb el pas dels dies es fa molt més agradable.

A TOTS ENS AGRADA MOLT ANAR A L'ESCOLETA!!!!!!!!!!

Jugar, Jugar i més Jugar

Jugar, jugar i més jugar, si ho heu llegit bé, d'això és del que volem parlar.

Com ja sabeu estam a una etapa en la qual una de les principals activitats que fan els nins és el joc, però no és del joc pròpiament dit del que parlarem, sinó del joc dins l'escola i més concretament del joc com a mitjà d'aprenentatge dins les aules.

Els nins de 4 i 5 anys estan de ple dins el desenvolupament i descobriment del món de la lectura i l'escriptura; un món complex però que a la vegada ens va engrescant de cada dia més.

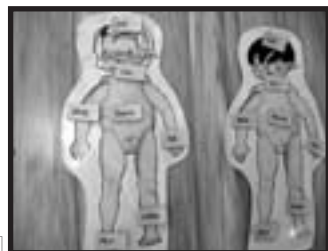

Dins l'àmbit de l'educació mai no anam sobrats de recursos, ni de mitjans □ les nostres mestres no tenen altre remei que posar les piles a la seva imaginació, a la seva destresa manual per fer-nos arribar de forma més divertida el plaer de la lectura i l'escriptura.

Idò aprofitant aquest espai que ens deixa la nostra revista, vos volem fer arribar diferents models de jocs que han inventat per nosaltres.

LES NOSTRES TITELLES. Són titelles en forma de lletra i ajuntant-les i separant-les anam formant paraules perquè la resta de nins les puguin llegir.

EL COS HUMÀ. Cal conèixer bé les parts del nostre cos, saber-les col·locar i, com no, saber-les llegir. Pareix fàcil, però no sempre que entren dins l'aula veureu □ panxa, cap o mà al seu lloc.

LES VOCALS. A través de paraules que s'han treballat dins l'aula, i moltes altres han estat dutes pels nins, s'han de llegir i s'han de posar al bloc del dibuix corresponent. Només un avís, cal diferenciar bé cada vocal.

ABECEDARI. L'abecedari

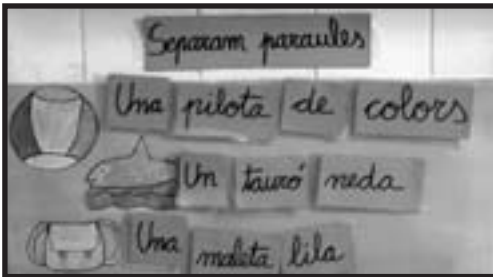
que tantes vegades empram al llarg de l'escolarització ja és present a l'escoleta.

Per això a cada lletra li hem trobat un referent i cal llegir-ho i posar-ho bé.

Molt important cal treballar sempre amb els sons de les lletres.

PICAM PARAULES. Més que necessari (ens diuen les nostres mestres) és saber picar les síl·labes que té cada paraula.

No sabem ben bé per quantes coses ens servirà, però, per si de cas, cal fer unes bones mamballetes i no descomptar-nos.

SEPARAM PARAULES. Hem descobert que a l'hora de fer frases no tot el que deim i escrivim va junt. Per això amb aquestes paraules que tenim unes bones frases podem crear.

I així podríem seguir més i més, però encara ens falten més trimestres i més temps per a la creació. Per això ara que estam en temps d'escriure cartes als Reis els diríem que per moltes coses que ens duquin, amb aquests jocs som uns privilegiats perquè aquests no es troben a cap botiga de juguetes.

Rodoliam

Un nin veu una papallona
i se l'en duu a casa.

Un peix veu una sípia
i sa sípia nom Pia

Un nin menja xocolata
i després compra un gelat de nata

Un nin té una fulla
i toca una pua.

Un nin veu un caragol
que ha sortit a prendre el sol

Un tren camia de via
i el mena un policia

Un home fa una foto
i va amb una moto

Rodolimam

El cuc és petit
com un confit.

La tortuga Maria
no escriu i copia.

La mula està malalta
perque menja patata.

El cavall menja herba
i li surt barba.

L'estel brilla al cel
i nom Bel.

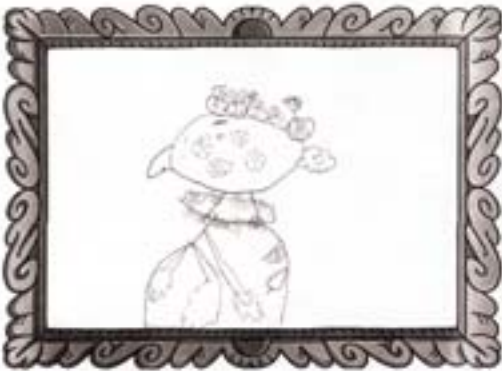
La nina juga amb una pilota
perque té pigota.

1r B - Primària

Observació

Seguint l'exemple de Giuseppe Arcimboldi hem fet un retrat nostre amb flors o amb aliments com va fer el pintor en un altre quadre. Hem usat pomes, pastanagues, espaguetis, patates, ous, etc.

Quadres després d'observar-ne un fet amb fulles i flors.

2n A Primària

Visita a l'aquàrium

En un dia que feim molt de sol i vam anar a l'aquarium. A tot ens feia molta il·lusió anar a allí. Van venir molts de pares i mares de mar, taurons, pops, orans i monies. Ens van explicar i cantar coses que nosaltres no sabem: van descobrir coses importants durant el viatge, durant aquesta expedició i durant l'excursió.

Laura Vianant
2^aB

CRÒNICA DE LA VISITA A L'AQUARIUM

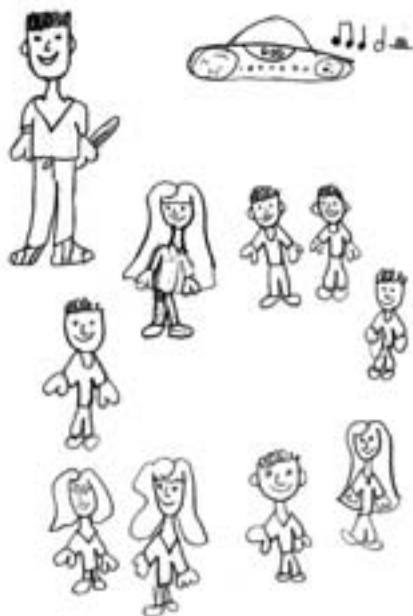

Varem veure el salmó a l'aquarium amb els meus amics. Varem veure molts de peixos i també alguns taurons. També varem veure una seixantena i hi havia corals i llargardos grans. Varem anar a una sala que nosaltres ens van ensenyar coses de taurons. I també varem veure moltes de carpes.

  FI
Baron Nicolau
2^aB

EL MISTERI

Bueno, aquest joc es juga així:
 Cercam un objecte i l'embolicam amb
 molt de paper de diari, a continuació formem
 un cercle. Un miri té el regal a la mà,
 posam música o cantem i mentre tant
 ens anam passant el regal. Quan s'atue
 la música, el que té el regal l'entrega un
 paper, i així fins que no queda cap pa-
 per, el que lliura el darrer paper, es
 queda el regal.

3r A

EL RATOLÍ I EL MOIX

Per jugar a aquest joc, un dels nins de la classe ha de ser el moix i la resta han de ser ratols.

El nin que fa de moix ha de córrer a quatre camins i els que fan de ratols corren drets.

Quan el moix toca per primera vegada algun ratolí aquest haurà de córrer a peu coix. Si el toca una segona vegada ja corre a quatre camins com un moix.

El joc acaba quan tots els ratons tornen moixos i el guanyador és el darrer ratolí que torna moix.

Text: Lluís Borrueco Gallardo
Dibuix: Antoni Lluís Xamena Colom

TREBALLAM EL DIÀLEG

LA POMA I EL PLÀTAN

Un dia es varen trobar una poma molt enfadada i un plàtan que estava molt trist.

Poma - Hola! Per què plores?

Plàtan - Perquè m'he perdut. I tu, per què estàs enfadada?

Poma - Perquè no tenc amics.

Plàtan - Oh! em sap greu. Si vols, jo sempre serè el teu amic!

Poma - Oh! Moltíssimes gràcies

Plàtan - Me pots ajudar a sortir?

Poma - Però si estàs al jardí de ca teva!!

Plàtan - Ah sí! Adéu!!

Poma - Adéu!!

Margarida Pérez

AL PLANETA JÚPITER

Un dia dos alienígenes del planeta Júpiter: L'Himínio i L'Amanona, discutien perquè els dos volien l'única nau espacial que tenien per invadir Saturn, Urà i Neptú

HIMINIO - Jo vull la nau! Soc el més gran i la me mereesc!

AMANONA - No. Tú dius que el més gran sempre es pot quedar sol!

HIMINIO - Tu has de quedar a casa, allà tindràs tot per jugar.

AMANONA - D'acord, ves-hi Quan va ser a Saturn...

HIMINIO - T'agraden les granotes terrestres?

AMANONA - No. M'agraden més els cucs marcians

HIMINIO - Idò aquí n'hi ha milers i milers! Te'n guard tretze o catorze mil.

AMANONA - D'acord A Urà...

HIMINIO - Aquí fa molt de fred però he guanyat als 135.619.827 habitats

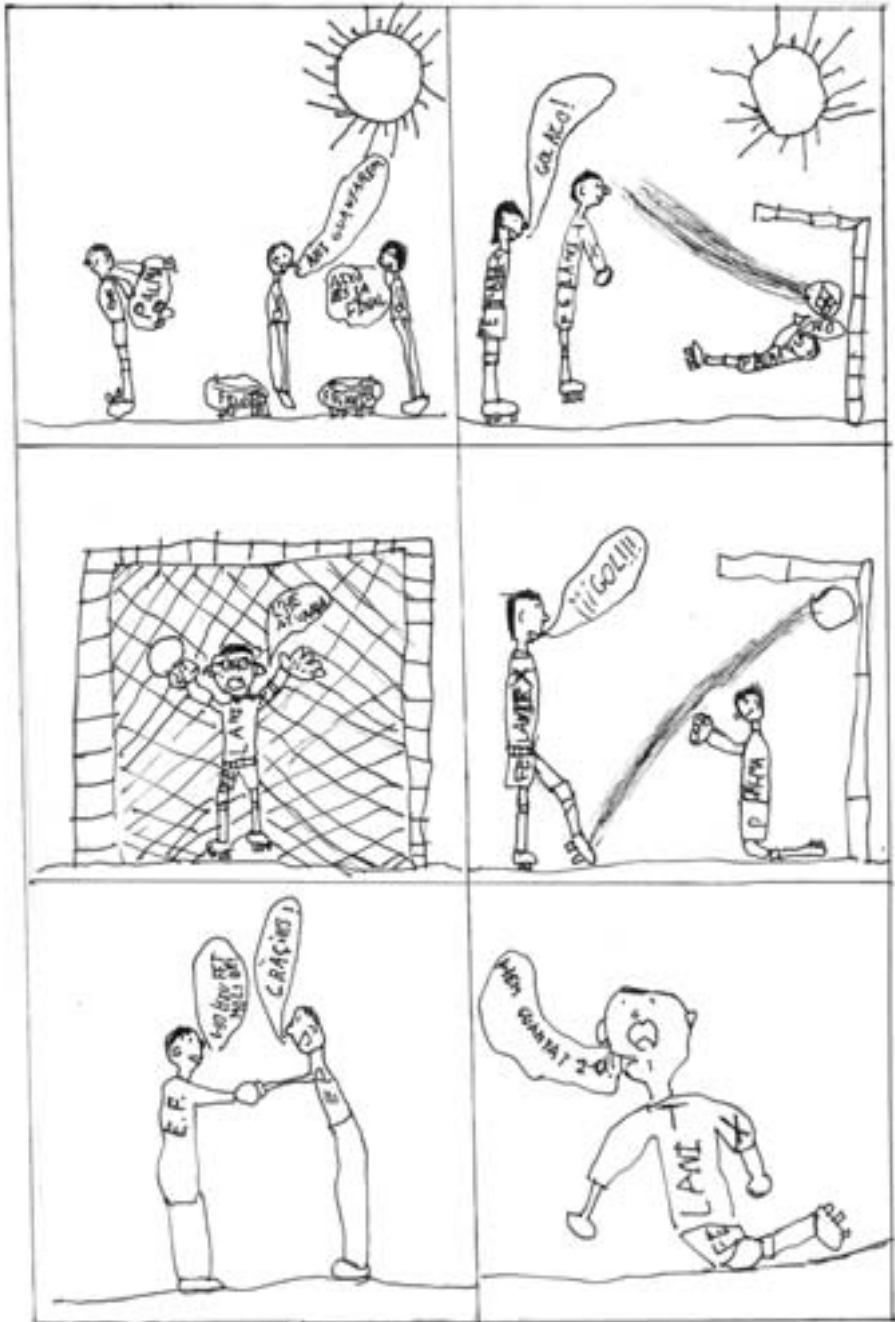
AMANONA - Ets un CRACK germà meu!! A Neptú...

HIMINIO - Els de Neptú són molt amables. M'han dit que vendrien a Júpiter a fer una festa.

AMANONA - Els hi prepar tot. Per menjar hi haurà : llimacs terrestres i cucs de Mercuri.

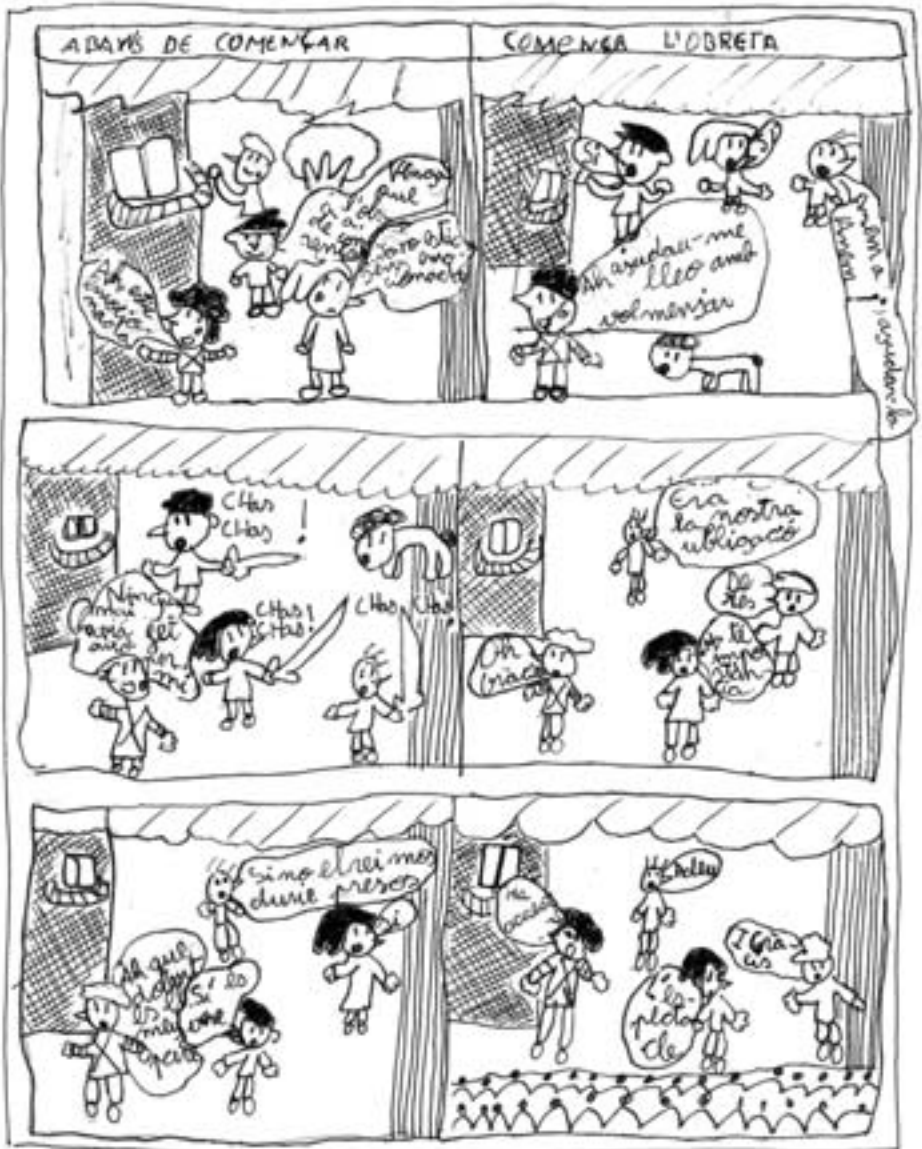
HIMINIO - Sí!!!! Però que n'hi haguí per a tots. Conten que la festa va sortir molt bé

Miquel Maimó

Nadal Carles Grandal Barceló.
4t Primària

Teatre de l'Escola

Albert Fuster Oliver.
4t de Primària

Fins quan vàreu anar a l'escola, Padrí?

En aquests moments en què els polítics han obert el debat sobre la necessitat o no d'allargar l'obligatorietat de l'escolarització fins als 18 anys, nosaltres hem cregut oportú parlar amb els nostres paders per saber a quina edat varen deixar ells d'anar a l'escola.

Aquí teniu algunes de les conclusions que hem extret de les xerrades amb ells, així com també dos testimonis reals:

- La majoria deixaven d'anar a l'escola a devers 12 anys, principalment per problemes econòmics.
- No era obligatori anar a l'escola, fins i tot alguns només hi anaren fins a 8 anys. El motiu principal per deixar els estudis tan prest eren malalties d'algun familiar, la mort del pare o la mare i, en el cas de les nines, el naixement d'algun germà petit.

- Molts d'ells quan deixaren l'escola es varen posar a fer feina a foravila: plegaven ametlles i garroves, arreglaven els porcs, pasturaven les ovelles, tallaven albercoccs i les nines a l'hivern cosien.
- També n'hi havia que es varen posar a fer altres feines: fuster, carnisser, perruquera....
- Només un home, d'entre els entrevistats, va anar a la universitat; en canvi, no hi ha cap dona que cursàs estudis superiors.
- Un dels padrins va anar a classes particulars fins a 14 anys, però els seus pares les havien de pagar.
- Alguns dels entrevistats varen posar-se a fer feina a devers a 8 anys perquè s'havia mort el pare o perquè eren molts de germans i no tenien prou doblers. N'hi ha també que deixaren d'anar a l'escola de ben joves perquè la distància que havien de recórrer era molt gran.
- Un padrí ens ha dit que de jove va haver d'anar a la guerra i que per aquest motiu va estudiar de gran.
- Una padrina ens conta que va deixar d'anar a l'escola a 11 anys perquè la varen enviar a una casa a Palma a guardar una senyora.
- Hem pogut comprovar que a altres països els nins també deixaven d'anar a l'escola de ben petits: tenim el testimoni d'un nin que ens diu que el seu padrí va deixar la mesquita a 12 anys per anar a treballar a foravila al Marroc; un altre padrí de Polònia a 19 anys es va posar a treballar de militar perquè en aquell temps no hi havia gaire feina.

Na Maria Rigo ens conta així la història dels seus padrins:

El meu padrí Guillem va nèixer l'any 1935. Va anar a l'escola de les monges del Carritxó, i després a l'escola de les monges de la Caritat de Felanitx. Quan va haver combregat va passar a l'escola de Sant Alfons que només hi anaven nins.

Cada dia anava a l'escola a peu des de casa seva (uns 4 quilòmetres). Sempre se'n duia el dinar i menjava al pati de l'escola. L'horari escolar era de dilluns a divendres tot el dia i els dissabtes fins a migdia, que era el dia que anaven a confesar-se a l'església de Sant Alfons. Tenien dos llibres, el "Grau Mig" i el "Llibre de lectura". Els seus mestres eren el Pare Capó i el Pare Durán i alguns dies també el pare Sales, que era el Superior de l'església.

Va anar a l'escola fins a 12 anys. En aquell temps no donaven certificat d'estudis. Quan va tenir devers 19 anys es deia que necessitaria el certificat d'estudis per poder anar a fer feina a algun lloc i que els qui volguessin anar a estudiar els vespres al Carritxó el se podrien treure. El seu mestre va ser don Andreu Manresa (Timpano) de Felanitx. Després de complir 12 anys es va haver de posar a fer feina a foravila amb la seva família perquè no tenien doblers per a poder seguir estudiant.

La meva padrina Francisca va nèixer l'any 1936. Va començar a anar a l'escola de Ca's Concos i a cinc anys va passar a l'escola d'es Carritxó. Després d'uns quants anys es va canviar al col·legi de les monges de la Puresa de Manacor amb una amiga seva que tenia una tia monja allà. Hi estava tota la setmana, de dilluns a divendres. Era un col·legi només de nines.

Va anar a l'escola fins a 12 anys perquè no tenien més doblers per seguir amb els estudis ja que el seu pare havia mort abans d'ells combregar. Després venia a Felanitx amb la bicicleta per aprendre a cosir i per aprendre "corte". Així que ara que té més de 70 anys sap cosir la nostra roba quan ho necessitam. A vegades també ajudava en les tasques de foravila.

La meva padrina Maria va nèixer l'any 1926 i va anar a escola amb les monges de ca's Concos. Ella no sap escriure ni llegir ja que només estudiava per a poder fer la Primera Comunió i després a 7 anys va deixar d'anar a escola. Mentre els seus pares eren a fer feina guardava el seu germà petit. A 9 anys la varen llogar per cuidar una nina. També feia feina al camp. Només va tenir un llibre que era d'oracions.

D'aquesta manera en Daniel Muñoz ens relata la conversa amb els seus padrins:

A Sant Alfons els mestres eren tots frares, excepte don Toni "Xorret" i Don Macià "Tibús". Feien escola tota la setmana inclòs els dissabte dematí. A canvi, tenien lliure els dijous horabaixa que anaven d'excursió a peu amb un mestre. La majoria anaven a missa a les 8:30, abans d'anar a classe. Abans d'entrar, formaven en el pati, cantaven una cançó i pujaven una bandera espanyola. A les 17:00 baixaven la bandera. Quan acabaven les classes podien quedar a jugar pel pati tot l'horabaixa. Hi havia pilotes, ping-pong i un futbolí.

Els nins i les nines anaven a escola a ca les monges fins a 8 o 8 anys. Després els nins passaven a Sant Alfons o a « Sa Graduada » i les nines seguien a ca les monges o anaven a « Sa Graduada », però sempre separades dels nins. Se podia anar a escola fins a 15 o 16 anys, però molt d'al·lots se n'anaven a fer feina abans, a partir de 12 anys.

A foravila les escoles eren mixtes i unitàries. A una sola aula hi havia tots els cursos junts i un sol mestre. Els nins i les nines anaven a l'escola a peu, encara que visquessin molt a lluny. Els que vivien enfora se n'havien de dur el dinar. El mestre vivia a una casa aferrada a l'escola.

No s'havia inventat el bolígraf. S'escrivia amb un plomí amb tinta. La tinta estava dins un pot clavat al pupitre. Les nines aprenien a l'escola a brodar i a cosir, però els nins no.

Ens ha cridat l'atenció:

- Que els nins i les nines anassin separats.
- Que tinguessin tan pocs llibres, a vegades només un que servia per un quants anys.
- Totes les classes es feien en castellà i no hi havia ni català, ni música, ni anglès, ni educació física.
- Que anassin a peu a l'escola encara que visquessin molt lluny.
- Que no hi hagués activitats extraescolars.
- Que la majoria de mestres fossin monges i capellans.
- Que les nines aprenuessin a brodar i a cosir a l'escola.
- Que passassin el rosari o anassin a missa abans de començar les classes.
- Que els dissabtes anassin a escola.

VISITA A L'AERÒDROM DE SON BONET

El passat dia 30 d'octubre del 2009 els alumnes de 6è de primària realitzàrem una excursió a l'Aeròdrom de Son Bonet, situat a Palma. Va ser una visita molt interessant. En arribar allà ens dividírem en grups de cinc i entràrem a veure els simuladors de vol. Sabeu què són? Els simuladors són màquines que en entrar-hi pareix que ets dins un avió de veritat, solament és que no voles. Serveixen per fer pràctiques amb els pilots que estan estudiant per saber pilotar un avió.

Quan ja ho vàrem veure tots ens explicaren algunes coses sobre els avions. Per exemple: sabeu per què volen els avions? Doncs mirau; les ales dels avions no són planes, tenen la forma ondulada, perquè quan el vent passa per l'avió, aquest el talla i passa la meitat per

damunt i l'altre meitat per davall. El problema és que ha d'arribar al fons de l'ala al mateix temps, així que el vent que passa per damunt ha de fer més via que el de baix. I si l'aigua o el vent fan menys via hi ha més pressió, així que a la meitat de baix hi ha més pressió i aguanta l'avió.

Això és una de les coses que ens van explicar. Aquí va acabar la visita a l'aeròdrom de Son Bonet. Sincerament va ser molt divertida!!!!

Catalina Salvà Mas

Treballam la notícia

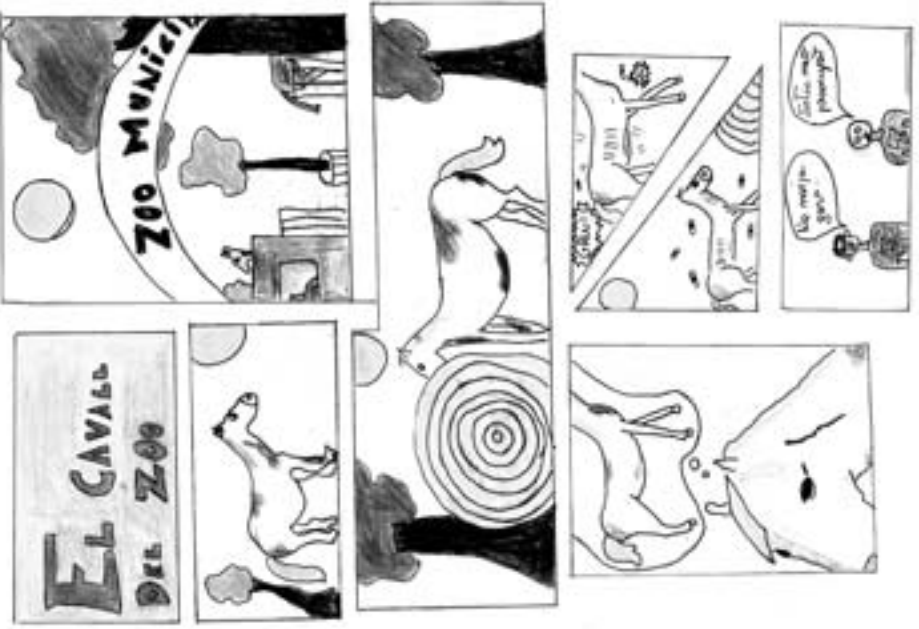
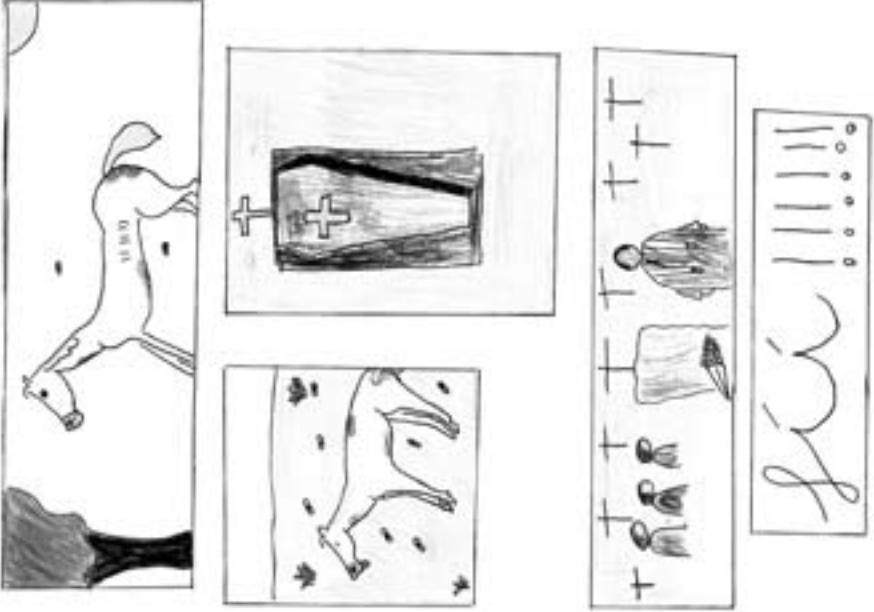

*Antoni Antich Barceló
Antoni Antich Rosselló*

*Sílvia Cerro
Magdalena Caldentey*

El còmic

Entrevistes

*Alumnes de Processos de Comunicació.
1r ESO*

ENTREVISTA A LA CAP D'ESTUDIS

Entrevista a Maria Obrador, cap d'estudis de secundària

1- En què consisteix el teu treball?

Consisteix a vetllar per l'escola i dur a terme les tasques pedagògiques per als nins i professors, coordinar les reunions i la revista, i un seguiment del comportament dels alumnes.

2- Hi sol haver molts de problemes?

Tot depèn dels cursos. Normalment no, però pot haver-hi de tot.

3- És molt difícil aguantar el teu treball?

Hi ha dies que sí, perquè és molt difícil no saber desconnectar i s'hi ha d'afegir feina.

4- Quant temps fa que ets cap d'estudis?

Potser bé que faci 8 anys.

ENTREVISTA A PQPI

Entrevista a Maria Antònia Obrador Prohens, professora de PQPI i de secundària.

1- Quina puntuació li dones als teus alumnes?

Jo els donaria un 7.

2- Com t'organitzes en el teu treball?

Bé, una setmana per l'altra.

3- Tots els alumnes respecten les normes? N'hi ha qualcun que no?

Quasi tots sí, però qualcun no sap respectar el torn de paraula, i el temps del pati fan activitats innecessàries.

ENTREVISTA ALS TUTORS DE 1R D'ESO

Margalida dels Àngels Nicolau

1. Quina puntuació donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Estic molt contenta del meu curs, tenen bon comportament. Li donaria un notable.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Aquí a l'escola tenc poques hores buides i si he de parlar amb alguns pares o comentar aspectes amb els companys no tenc gaire temps. Així que organitzo els controls i la feina a casa.

3. Tots els alumnes respecten les normes o n'hi ha que no?

No tots els respecten, pero la majoria sí. Els costa respectar un poc el torn de paraula, aguantar-se les ganes d'anar al bany i sortir al passadís a l'hora de canvi de classe i saben que això és prohibit!

Francesca Maria Gilart

1. Quina puntuació donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Són bastant xerradors, però són molt bons al.lots i al.lotes. Jo els donaria un 7.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Les classes les organitzo al cap de setmana a casa i organitz tot el cap de setmana. Entre setmana corregesc els controls i prepar qualche altra cosa.

Faig classe a grups més grans i més petits.

3. Tots els alumnes respecten les normes o n'hi ha que no?

N'hi ha que sí i n'hi ha que no tant. Les que més els costa són les de l'aula: és a dir, les del comportament.

ENTREVISTA ALS TUTORS DE 2N D'ESO

Cosme Joan Riera

1. Quina puntuació li donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Els donaria un 7.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Cada dia vaig organitzant un poc, en les hores buides i qualche coseta a casa.

3. Tots els alumnes respecten les normes o n'hi ha que no?

Hi ha un poc de tot La que menys respecten es la de l'organitzacio.

Miquela Àngels Orfí

1. Quina puntuació li donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Els donaria un 3.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Qued a les 15:00 per a organitzar-ho tot.

3. Tots els alumnes respecten les normes ho n'hi ha que no?

En general sí, però n'hi ha que no. Sobretot les de no xerrar i no respectar els drets dels altres a aprendre.

ENTREVISTA ALS TUTORS DE 3R D'ESO

Maria Antònia Vaquer

1. Quina puntuació donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Els donaria un 6.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Normalment d'una setmana per l'altra, però coregesc quan puc.

3. Tots els alumnes respecten les normes o n'hi i ha que no?

Els convé respectar-les, però n'hi ha alguns que els pot caure un càstig.

Eulàlia Oliver

1. Quina puntuació donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Els donaria un 8.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Generalment els caps de setmana, però els horabaixes també un poc.

3. Tots els alumnes respecten les normes ho n'hi i ha que no?

Normalment no surten entre classe i classe però alguns...

ENTREVISTA ALS TUTORS DE 4T D'ESO

Maties Roig

1. Quina puntuació donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Els don un 7.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

A l'escola, al temps lliure i entre classe i classe.

3. Tots els alumnes respecten les normes o n'hi i ha que no?

Quasi tots, l'únic és que fallen en la puntualitat.

Jerònima Muñoz

1. Quina puntuació donaries a l'alumnat de: comportament, feina i notes?

Els don un 7.

2. Com t'organitzes en el teu treball?

Ho faig a casa meva perquè tenc molta feina de secretaria i m'ocupa molt de temps.

3. Tots els alumnes respecten les normes o n'hi i ha que no?

No, hi ha molts de nins que les compeixen, però també n'hi ha que no.

La poesia diu poques coses a aquest grup de joves; per a ells forma part d'un món molt allunyat dels seus interessos. Però si els demanem que es converteixin en improvisats lletristes de cançons raperes la cosa canvia totalment.

Què és això de rap, us preguntareu alguns. El rap és un peix com deia La Trinca, però no serà de peixos que parlarem ara sino de cançons i poesia.

El RAP és un estil musical que neix en els barris negres i hispans de Nova York. Relacionat amb el hip-hop, integra també diverses corrents com el break, la dance music, l'electre, el graffiti urbà o el scratch. Les seves lletres tenen l'origen en les fórmules publicitàries que apareixien a la ràdio i a la televisió, on dues o més persones parlaven de forma col·loquial d' un producte, combinades amb les mesclades de música disc que els joves negres, hispans i xicans utilitzaven per ballar i divertir-se.

Els grups de rap són considerats com els nous poetes urbans, els més deshinibits, els que fan les rimes amb més ritme. Usen la música per esplaiar-se i com a forma de protesta social.

"El rap és poesia moderna" opinen els seus seguidors . Les seves lletres expressen sentiments i emocions. "Poesia a ritme de música", ritmes marcats per una pista instrumental marcada per un beat o "cop". Però també és tracta d'un estil de vida, d'una manera de ser i vestir que aglutina molts de joves i no tant joves. És una forma d'expressió.

A José Vicente, a n'Adrià, en Sergio, en Toni, en Miquel, en Karim, en Gregory i en Jawad no els agrada la poesia, "quin fàstic" diuen quan els en parles. Tot el que surt del llibres de text és per a ells avorrit i sense sentit. Però a tots els agrada el rap i escolten bocabadats quan n'Adrià i en José Vicente es posen a "rapear" i tots es barallen per fer-ne l'acompanyament musical amb les mans i fent aquells sons acompanyats i repetitius que surten de les seves gargamelles.

Aquestes són les seves cançons, les seves poesies, un poc improvisades, sense pensar-hi gaire ni posar-hi molta cura. Però estan aquí:

*Era un amargat, un pobre aturat.
Aquell home no sabia fer res,
Només beure i dormir i un poc de llegir,
Ell no sap ni presumir.
El vaig veure i es va amagar,
Però jo el vaig ajudar,
Li vaig donar una mà
I es va posar a caminar.*

*Nada que contarte, sigo sin respirar,
Esto es una falta de oxígeno,
Te miro con disimulo, yo hermano,
Si quieres yo te estrangulo
Como una boa constrictora.
Eres una presa fácil,
Por eso mirando el periódico en blanco y negro
Te desintegro como el fuego al papel,
Te hago cenizas,
Con tu traje de chanel me hago trapos
Para limpiarme los bajos.*

Grup flexible de català. 2nESO .

Lletres: José Vicente Calzado i Adrià Marcos

Acompanyament musical, suport i animació: Jawad Hinda, Gregory Hubbard, Miquel Más, Sergio Rodríguez, Abdelkarim El Hannaoui i Antoni Sierra.

Dia Internacional de la No Violència contra les dones

Els alumnes de 4rt d'ESO varen assistir a una taula rodona organitzada pels Serveis Socials de l'Ajuntament de Felanitx en motiu del dia 25 de novembre, data en la qual se celebra el Dia Internacional de la No Violència contra les dones.

El contingut d'aquesta taula rodona ens queda resumint en el següent treball:

Per què 25 de novembre és el Dia Internacional de l'eliminació de la violència contra les dones?

El 25 de novembre, Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència contra les dones, té el seu origen en el brutal assassinat de les germanes Mirabal, activistes polítiques, per ordre del dictador Rafael Trujillo. Des de llavors es va decidir que aquest dia seria recordat per tothom i el varen declarar dia Internacional contra la violència de gènere.

Avanços i conseqüències del feminisme.

Els feminismes cerca la igualtat entre els homes i les dones, tenint en compte les característiques que tenen i les seves limitacions.

Des de fa molts d'anys les dones lluiten per tenir els mateixos drets que els homes, que fins fa poc no havien aconseguit. Encara que, avui en dia, no tinguin tota la igualtat que els pertocaria, han aconseguit molts de canvis com ara:

- Avortament lliure i opcional
- Control de la reproducció mitjançant anticonceptius
- Més llibertat fora de la casa
- Opció del Divorci (fins fa poc era impensable)
- Que el maltracte sigui un delicte amb càstigs severes
- Una forta millora de la educació de les dones.

Encara així queda molt perquè aquests canvis arribin a totes les cultures del món que pensen que la dona es menys que l'home.

Violència de gènere.

Sovint quan ens diuen violència de gènere pensam que ha de ser física però ens equivocam. Així doncs podem definir la violència de gènere com qualsevol acte que pugui tenir com a resultat un dany físic, sexual o psicològic per a la dona.

Entre els actes i accions que es consideren violència contra les dones i que tenen com a resultat dany o patiment per a la dona en serien l'abús, l'abús sexual, l'agressió sexual, l'assetjament sexual, el maltractament, la violència domèstica, (també anomenada familiar), la mutilació genital femenina, el tràfic de dones i la prostitució forçada, la violència derivada dels conflictes armats, les pràctiques tradicionals perjudicials per a la salut de nenes i dones, la violació i el feminicidi.

La violència contra la dona en la cultura musulmana.

La dones del món musulmà viuen en sistemes socials desiguals, privades de drets, de l'educació, per suposat de la llibertat i de la infantesa.

Segons els musulmans les feines d'una dona adulta han de ser l'ocupació de la casa, l'educació dels fills, la complaença del marit i la reproducció.

Però tot això va millorar fa poc, amb l'aprovació d'una llei, el Mudawana, que és el codi de família del Marroc.

Aquest codi va comportar canvis fonamentals en la família. Per exemple, a partir de l'aprovació del mateix les parelles han d'anar a una cort secular per obtenir el divorci més enllà de només tenir una carta de rebuig d'un oficial religiós, els pares que retinguin la custòdia dels fills també retenen la casa i l'edat legal per al matrimoni és a divuit anys en lloc de quinze. D'aquí en endavant l'assetjament sexual es va convertir en una ofensa castigada per llei.

Així doncs es manté l'esperança i la resistència que en un futur a tot el món les dones tinguin els mateixos drets i llibertats que l'home.

L'Institut Balear de la Dona. Funcions i serveis.

L'Institut Balear de la Dona és una organització per a ajudar la dona. Els objectius d'aquesta organització són:

- Informar, tant jurídicament com socialment, la dona.
- Impulsar l'erradicació del maltracte de la dona.
- Millorar les lleis per així afavorir la igualtat de la dona.

A més a més ens ofereixen xerrades als instituts i les escoles i redacten estadístiques per conscienciar la població com ara la següent:

- Al 2006 hi va haver 1800 víctimes de maltracte a les Balears.

Per acabar el resum de la taula rodona m'agradaria escriure dues frases que han dit a la xerrada que m'han fet reflexionar.

- "Total, por dos guantazos".
- "Una bufetada no vol dir que ho torni a fer".

Si deim no, també educam

Emilio Calatayud.

Departament d' Atenció a la Diversitat.

Emilio Calatayud, va néixer a Ciudad Real l'any 1955, tot i que fa 23 anys que viu a Granada. És casat i és pare de 2 fills. Políticament inconformista. Catòlic però poc practicant i amb una afició molt particular: no fer res i descansar. Així és com es defineix Emilio Calatayud Jutge de Menors de Granada. És conegut per les seves sentències en les quals compagina sanció amb educació.

EMILIO CALATAYUD

*Reflexiones de
un juez de menores*

El passat 3 de novembre quatre professors del nostre centre ens desplaçarem al col·legi d'advocats de Palma per tal d'assistir a la conferència del reconegut i mediàtic magistrat Emilio Calatayud, del jutjat de menors n°1 de Granada. Malauradament la nombrosa assistència de públic i el reduït espai en què s'havia de dur a terme l'acte ens va fer impossible poder accedir-hi i, després de més d'una hora d'espera quedarem a les portes, juntament amb un bon grup de persones (unes 150!). Tots coincidírem que malgrat no haver pogut accedir-hi, era alentidor veure que érem molts els que teníem interès a sentir apel·lar al SENTIT COMÚ en l'educació en un moment en què pareix que s'ha perdut o està en desús.

Tot i haver sofert un desil·lusió i haver-nos quedat amb mal gust de boca, ens volem treure

l'espina parlant sobre les idees d'aquest interessant jurista, idees que nosaltres també compartim.

Algunes de les més representatives són: condemnar a l'obtenció del graduat escolar, patricular juntament amb un policia local, col·laborar en l'ajuda a immigrants que arriben amb pateres,

La manca d'autoritat, una educació massa permissiva i indulgent sovint condueix als nins a un excessiu individualisme convertint-los en petits dictadors incapaçs de tolerar la frustració, d'acceptar el NO!. Un NO que lluny de traumatitzar educa.

fer que un jove hacker es converteixi en eventual professor d'informàtica, ajudar a paraplègics a un hospital..., totes sempre relacionades amb el delicte comès.

Fins i tot quan ha de condemnar a l'internament, inclou mesures reeducatives i incertadores. No es tracta sols de castigar sinó de reintegrar. Les seves sentències són instructives, senzilles,

proporcionals i eficients, perquè ell creu que tots els joves mereixen una segona oportunitat i està disposat a donar-la.

El seu sistema de fer justícia i la seva filosofia de la vida s'ha demostrat eficient, i s'ha produït un descens de la delinqüència juvenil a Granada.

Ell, igual que nosaltres, pensa que la manca d'educació i oportunitats està en l'origen de la majoria dels conflictes que tenen els joves delinqüents. Molts de pares estan angoixats davant les conductes violentes i prepotents dels seus fills, i no tenen o desconeixen recursos per afrontar aquests problemes que afecten tota la família. No són estranys els casos de fills maltractadors de pares (al igual que d'alumnes amb professors, esportistes amb entrenadors i/o àrbitres, pacients amb metges, o altre adult que representa una autoritat. Així mateix, cada vegada més progenitors acudeixen amb els fills als serveis socials, ja que no tenen una solució al problema sorgit.

Molts de pares no gosen aturar els peus als seus fills, acomplexats per l'herència d'una educació franquista que van prometre no imitar mai. La manca d'autoritat, una educació massa permissiva i indulgent sovint condueix els nins a un excessiu individualisme i els converteix en petits dictadors incapaçs de tolerar la frustració, d'acceptar el NO! Un NO que lluny de traumatitzar educa.

Una mostra de la seva particularitat i compromís amb els problemes dels joves és el seu “DECÀLEG PER FER DEL SEU FILL UN DELINQÜENT”. Aquest va adreçat als pares i mares de com “s’han de fer les coses”, és el següent:

1. Comenci des de la infància donant al seu fill tot el que demani. Així creixerà convençut que el món sencer li pertany.
2. No es preocupi per la seva educació ètica o espiritual. Espera que arribi a la majoria d’edat perquè pugui decidir lliurement.
3. Quan digui paraulotes rigui. Això l’animarà a fer coses més gracioses.
4. No el renyi ni li digui que està malament quelcom del que fa. Podria crear-li complexos de culpabilitat.
5. Reculli tot el que ell deixa llençat: llibres, sabates, roba, joguines,... Així s’acostumarà a carregar la responsabilitat sobre els altres.
6. Deixi-li llegir tot el que caigui a les seves mans. Cuida que els seus plats, coberts i tassons estiguin esterilitzats, però no que la seva ment s’ompli d’escombraries.
7. Barallis sovint amb la seva parella en presència del nin, així a ell no li dolrà massa el dia que la família, potser per la seva pròpia conducta, quedi destrossada per a sempre,
8. Doni-li tot els diners que vulgui gastar. Que no sospiti que per a disposar-ne és necessari treballar.
9. Satisfaci tots els seus desitjos, apetits, comoditats i plaers. El sacrifici i l’austeritat podrien produir-li frustracions.
10. Es posi de la seva part en qualsevol conflicte que tenguin amb els seus professors i veïns. Pensi que tots ells tenen prejudicis contra el seu fill i que de debò el volen molestar.

Només ens queda dir que tot i el to irònic del decàleg, realment transmet un missatge seriós en què cal reflexionar.

Sabem que educar és una tasca molt complicada i de cada dia més complexa, com diu ell "avui en dia és més fàcil fer de jutge que de pare". Així i tot creim que un bon ús del SENTIT COMÚ resoldria moltes de les dificultats que en l'educació ens trobam dia a dia.

Per aquells interessats en aprofundir en les idees del senyor Calatayud, recomanem el seu llibre *Reflexiones de un juez de menores* força interessant i molt entretingut.

Departament d' Atenció a la Diversitat. Desembre 2009

BIBLIOGRAFIA

dBalears.cat. Per què m'ha sortit violent?

<http://www.el mundo.es/magazine/2004>

<http://www.soitu.es/soitu/2009>

<http://robertorj.wordpress.com/2009>

<http://www.diariodemallorca.es>

Quants de Sentits Tenim?

Es una pregunta que els nins de parvulari contestarien sense gaires problemes, que són cinc. Però estareu d'acord amb mi que, com a moltes altres coses que ens vénen encaixonades d'una manera, resulta ser que no és del tot correcta l'afirmació.

Anem per feina: me vaig oferir voluntària per contar una mica i a grans trets les meves afeccions.

Com deia abans, no són cinc els sentits sino sis!!

Tots tenim

a q u e s t
s i s è s e n -
t i t : u n e l
t i n d r à

e n v e r s l a
c a p a c i t a t
e x t r a o r -
d i n à r i a d ' o -

r i e n t a r - s e a
q u a l s e v o l l l o c
m a l g r a t l i s i g u i
t o t a l m e n t d e s c o -
n e g u t , a l t r e s e l
t i n d r a n e n l ' h a -
b i l i t a t d ' a d q u i r i r
i n f o r m a c i ó p e r

mitjans diferents als sentits coneguts (gust, vista, tacte, olfacte, oïda) i aquest és al que deim sisè sentit o extrasensorial. Idò jo noto el sisè sentit quan cuino, quan estic envoltada de plantes, quan tenc un espai per decorar, colors per mesclar, música per escoltar i llapis i paper per emplenar.

Crec que no és el moment per allargar massa i contar-vos coses de cada un d'ells ja que en primera quan m'enrotllo no acabo i no vull que digueu que som una pesada i en segon lloc m'han dit que només me guarden una pàgina de la revista. Ja sabien què feien, ja!

Si començam per la cuina, us podria documentar trets curiosos dels distints i infinits tipus d'aliments, les seves combinacions, tipus de dietes passant per la higienista, vegetariana, etc i m'entusiasmava massa. Si us interessa res en especial sabeu on trobar-me.

Quant a les plantes som el que en diuen "mà verda": tot el que sembro aferra i tot el que tinc arrelat va bo. Creis-me que no és de bojós xerrar amb les plantes! jo ho faig sempre i així estan elles!! Són agraïdes.

D'allò que deia quan tenc un espai per decorar que us podria dir? Que se m'acceleren les neurones i em cau una pluja d'idees que, quan les duc a terme, sempre, o quasi sempre, en quedo satisfeta. El que més me satisfà és poder crear bellesa amb les coses més simples i senzilles que tenc o trob per aquí o per allà. És divertit!!

Mesclar colors! Això sí que és una meravella! Tots ens hauríem d'animar a fer-ho i perdre la por d'embrutar-nos i embrutar. Aquesta és la darrera afecció que he descobert i a la qual n'estic abocada de ple, però sense oblidar que en som una inexperta agosarada. Tinc molta paciència: poc a poc n'aprendré. És apassionant no sols mesclar sinó també matisar, jugar amb els materials més senzills i corrents, com són ara, fulles seques, arena, arrels, trossos d'escorça, copinyes etc, etc.

Llapis i paper! Idò això sí que m'acompanya sempre, com un bon llibre!! Al

meu diari (escrit amb la paciència dels dies) hi ha reflectida la meua vida, les meves alegries, les meves penes, les coses meravelloses

que poden arribar a passar-te un dia qualsevol... pàgines i més pàgines amb intervals de temps més llargs o més curts però sempre hi ha cabuda per perfilar els silencis que sovint ens aguaiten.

Cinc, sis o cent mil! Això dels sentits és tan relatiu! Però dins aquesta incertesa és bo sorprendre's cada dia i, sense haver de fingir davant d'un mateix, trobar el moment per oblidar-nos d'allò que ens lliga les mans als costums.

Apol·lònia Monserrat.
Mestra de primària.

Emirats

Me va quedar un post a la safata d'entrades sense publicar. No sé per què no el vaig pujar, però és just que encara que sigui tard ho faci, ja que és un tema important i sempre va bé donar a conèixer aquestes coses.

Part de la meua feina sovint és anar a esperar gent a l'aeroport de Bole, i assegurar-me que arriben bé. Als aeroports, la zona d'arribades sempre és una mescla de gent de diferents procedències, i una cosa que ens ha cridat l'atenció en aquesta ocasió ha estat, en

un dels vols, la gran quantitat de dones que arribaven en cadira de rodes. L'avió venia dels emirats àrabs, ara ja no record si Dubai o Bahrain, o Qatar, qui sap!

Moltes dones joves etiòps viatgen a aquests països a treballar com dones de neteja, cuineres, tasques de la casa en general, i els són promesos molt bons salaris a canvi. La realitat en canvi és ben diferent. Sovint l'experiència implica patir actes de violència i discriminació. Una de les persones que

és i ha estat sempre un malalt d'Àfrica i de qualsevol lloc exòtic i llunyà. Fa 5 anys quan es va decidir a adoptar els seus fills pel simple fet de voler ser pare i mai per caritat o solidaritat, va escollir Etiòpia, per a ell una terra més pròpia del mite i els somnis.

Aquest contacte amb el país va ser l'inici de la seva etapa de cooperant a Etiòpia, ja que un any després, tornava a Addis Abeba a treballar amb infants i ajudar on pogués. Amb el pas dels anys, la seva implicació ha crescut i ara és coordinador de projectes de l'ONG IPI COOPERACIÓ, on gestionen projectes sobretot al nord del país com ara apadrinaments per a nines, que possibiliten la continuació dels seus estudis i les manté lligades a les escoles, en lloc de ser entregades en matrimonis, sovint acabant amb maltractaments, abusos, etc.

També tenen un projecte principal de suport integral a escoles públiques, cosa que inclou la construcció de latrines, un menjador finançat per l'ONG que garanteix una menjada al dia als infants més pobres, i en un futur pròxim, també un dispensari mèdic on es faran revisions periòdiques als alumnes del centre.

La seva feina implica treballar intensament amb les institucions federals i locals del país com ara els serveis socials, o els departaments de salut o educació, però també relacionar-se de forma íntima amb la gent i les seves històries i experiències personals, igual que la seva cultura, sempre des del respecte i la idea de que la cooperació és un vehicle d'intercanvi i d'aprenentatge molt enriquidor, mai unidireccional, aportant solucions i sempre al servei de la necessitat.

esperava amb nosaltres, un dels nostres treballadors, parlava amb una d'aquestes dones que acabava de tornar, aquesta sense cadira de rodes, i ella ens explicava com l'havien enverinada a ella i a la seva amiga i companya de viatge, i ara tornava a ca seva, malalta, mentre la seva amiga havia mort. Les de les cadires de rodes estan així perquè és costum tirar-les per les finestres com a càstig per suposades conductes impropcedents, siguin les que siguin, des de no netejar bé fins a ser acusada de seduir l'home de la casa.

La qüestió és que aquestes dones pateixen molt i treballen molt més encara, i

al final en lloc de cobrar el seu salari acaben assassinades, o malferides de forma permanent, ja sigui mitjançant pallisses, verins, o bestialitats com ara que et tirin per una finestra. En molts casos són també violades, i posteriorment acusades de robatori i castigades igualment.

La darrera setmana abans de partir, una de les treballadores d'un conegut hotel d'Addis em contava la seva idea de marxar a treballar (li havien promès una bona feina em deia) a Bahrain. És molt guapa i esper que li vagi bé i tenguin molta sort. Li farà falta.

Llorenç Mercet.

Extracte del blog Etiòpia, al cel amb diamants. El meu bus màgic.
<http://etiopia.wordpress.com/2009/09/>

*Catalina Caldentey
Escola Nacional de nines.
Any 1947*

*Alumnes del Col·legi Sant
Alfons sembrant un arbre.
Dia Internacional de l'Arbre.
Any 1977*

*Equip de futbollet, pati del
Col·legi Sant Alfons.*

Joan Miquel Oliver Vadell
Juan Mendoza Rodríguez
Rafel Sagrera Roig
Sebastià Serra Antich
José Carlos Adrover Rotger

Any 1975

Fe d'errates: a la revista anterior, a la fotografia dels mestres de Sant Alfons falta el cognom del Sr. Gabriel Rosselló

*Onomàstica de
D. Macià Barceló "Tibus"
Any 1965*

*Gabriel Bordoy Valens.
Col·legi Sant Alfons
Any 1947*

*Participants al "6è Campeonato
de España de parques infantiles de
tráfico"*

- Joan Obrador
- D. Cristòfol Valladolid
- Miquel Rosselló
- Pare Durán Canyellas
- D. Macià Barceló "Tibus"
- Jaume Sunyer
- Miquel Adrover

Any 1970

Festival de Nadal

Infantil

3 anys: Cantaran la cançó *El rabadà* i recitaran una poesia

4 anys: Cantaran les cançons *Veniu Pastors* i *El Trineu* i recitaran una poesia

5 anys: Cantaran les cançons *Els Tres Reis*, *El pobre alegre*, *We wish you a Merry Christmas* i recitaran una poesia

Primària

Primer: *Contarella dels petits*

Segon: *Un guarda i un pastor*

Tercer: *Frosty the Snowman*

Quart: *Rock de Nadal*

Cinquè: *Les dotze van tocant*

Sisè: *La festa de l'amor*

1r grup guitarres: *Nana de Brahms*

2n grup guitarres: *Un mon nou*

Música: *Francesca Adrover*

Lletra: *Maria Rosa Cons*

Música: *Francesca Adrover*

Lletra: *Gabriel Bordoy*

Popular Catalana

Música: *Francesca Adrover*

Lletra: *Gabriel Bordoy*

Arranjament: *Francesca Adrover*

Alumnes d'extraescolar de guitarra

Secundària

Primer: *Dolç Nadal* (flauta)

Segon: *Quan Somrius*

Tercer: *És un desig*

Quart: *Heal the World*

Adeste Fideles

Música: *Francesca Adrover*

Lletra i Música: *Josep Thió*

Trompa: *Maria Servera*. Clarinet: *Pau Vidal*

Flauta: *Margalida Roig*. Saxo: *Carles Medina*

Piano: *Marta Barceló*

Lletra i Música: *Josep Thió*

Lletra i Música: *Michael Jackson*

Grup Instrumental

Flautes: *Margalida Roig*, *Margalida Monserrat*

Clarinet: *Pau Vidal*, *Guadalupe Vidal*

Saxos: *Carles Medina*, *Margalida Mesquida*,

Maria Santandreu

Trompa: *Maria Servera*

